

Вічний Скарб

www.lifesource.com.ua

Шукай найперш Ісуса

Що трапиться, якщо ти прийдеш до Нього, якщо ти будеш не лише читати молитви й вивчати Біблію вранці, але й упродовж цілого дня перебувати в спілкуванні з Христом? Він живе у твоєму серці за допомогою Святого Духа. І вже не ти живеш, але живе в тобі Христос.

Шукай найперш Ісуса

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Матв. 6:33).

2

«Краще знання, ніж відбірене золото»

«Міцно тримайся напучування, не лишай, його стережи, воно бо життя твоє!»

3

Божі Закони

4

Найважливіша вістка

Ми знаємо, що Ісус говорив про те, що Його повернення, без сумніву, настає, але не всі, хто закликає Його ім'я, будуть готові до цієї події. Отож, яка ж найважливіша вістка, котру передав Ісус про Своє повернення? Ісус хоче, щоб усі ми були готові.

5

Позитивне телебачення

7

Народжені в узах

Ми не розуміємо значення багатьох подій нашого життя. З часом багато чого прояснюється, але повністю ми зрозуміємо їх сенс тільки тоді, коли закінчиться наша земна подорож і підніметься завіса вічності.

9

Чи можливо жити разом із вовком?

10

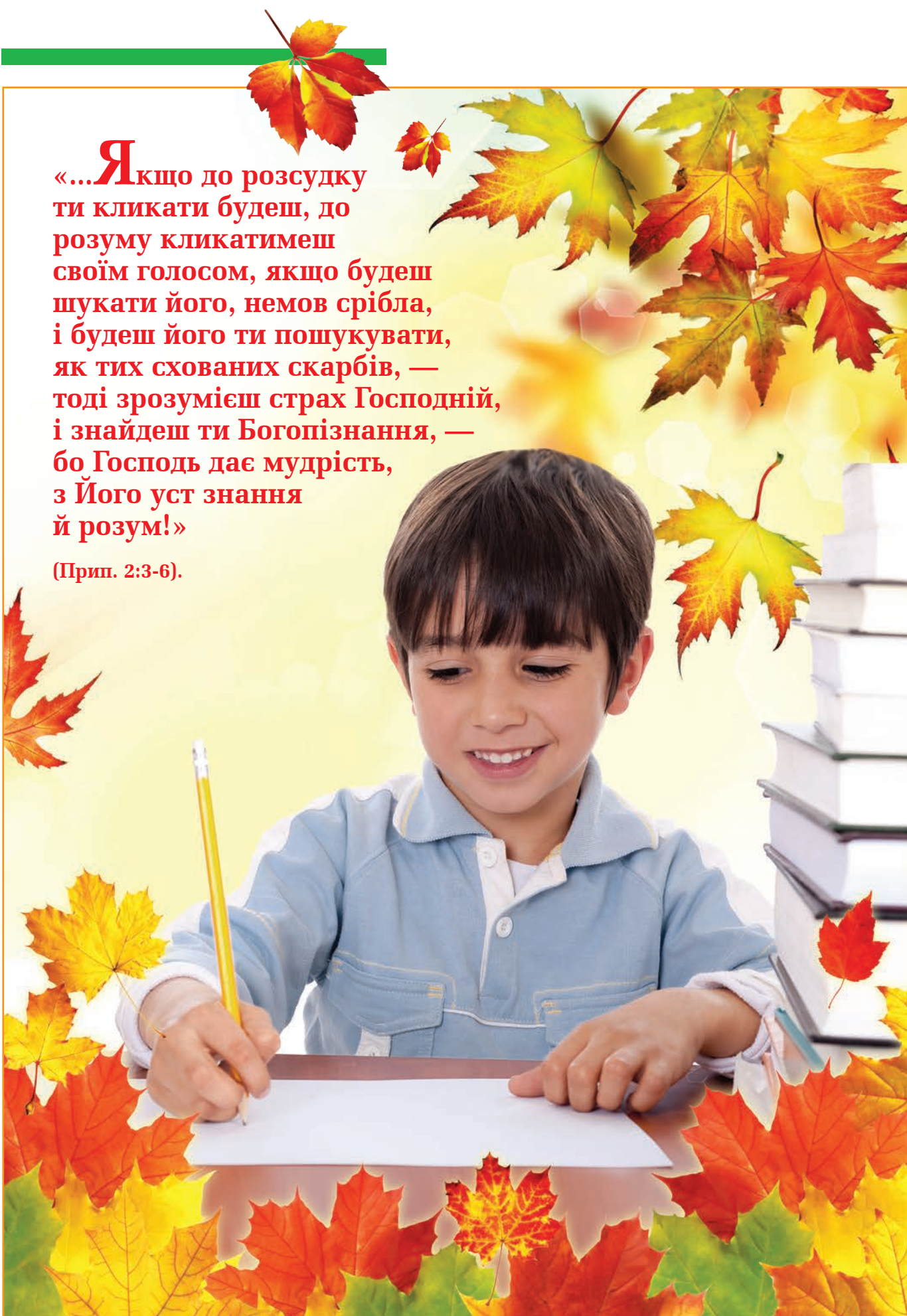
З вірою та надією – у майбутнє!

Протяни Ему руку навстречу
И вдохни добрый дух жизни вечной,
И раскайся в грехах своих тленных,
Отрекись от поступков неверных.

11

«...**Я**кщо до розсудку ти кликати будеш, до розуму кликатимеш своїм голосом, якщо будеш шукати його, немов срібла, і будеш його ти пошукувати, як тих схованих скарбів, — тоді зрозумієш страх Господній, і знайдеш ти Богопізнання, — бо Господь дає мудрість, з Його уст знання й розум!»

(Прип. 2:3-6).

Божья благодать

Мой Бог – Он благ и очень добр!
И помнит всем нелишне:
Земля людей – наш общий дом,
Кто сотворил? Всевышний!

Господь по милости Своей
Одаривает щедро:
Дал во владенье для людей
Долины, горы, недра.

И величавые моря,
Стремительные реки...
О чем Он думал, мир творя,
Как не о человеке!

Как дивен сад и луг цветаст,
Нарядна вся природа.
Бог украшает мир для нас
В любое время года.

И все, что в этом мире есть,
От злаков и до ягод,
Что можно пить, что можно есть,
Господь дает во благо.

Всем без разбора снег и дождь
Он с неба посылает.
А если вслед за Ним пойдешь –
Господь благословляет.

Бог любящ! Если что не так
И был я непослушным,
То повинюсь: Господь мой благ,
Простит великодушно.

Бог знает всякую нужду,
Весь мир во власти держит.
И если ты попал в беду –
Утешит и поддержит.

Бог любит всех, и даже злых,
Он и во тьме кромешной,
Спаси любовью хочет их,
Отвlech от жизни грешной.

Валерий Шумилин

Друг, Котрого ніхто не замінить

«Усе, що дає мені Отець, прийде до Мене; і того, хто приходить до Мене, Я не вижену геть» (Івана 6:37).

Сонце грає в ранкових краплях роси. Світає після задумливої зоряної ночі. А що було вночі? По щоках котилися великі сльози. Тіло тремтіло від якогось щемливого болю. Усе пригадувалося, похмурі картини минулого спливали, як на екрані. Не було ні сили, ні волі – лише розуміння того, що ти ніщо на землі. Ворог готовий розтоптати тебе в порошок. Залишається тільки кричати. До кого? До Того, Кого не раз проміняла на дешеву річ, кіно, друзів, готових зрадити в будь-яку хвилину. Це так принизливо! Як часто скаржилася на інших. А чинила з ними так само. Навіщо так? Чому саме так усе відбувається? Де відповідь на ці запитання?

Скільки Бог може прощати?! Соромно перед усім Всесвітом. Ти думаєш: «Я б ніколи не простив». А Він прощає, прощає знову й знову. Ти каєшся, що колись зрадив Його. Так, Він Бог, сильний, могутній і водночас люблячий та ніжний Друг. Він чекає! Завжди чекає, коли ти прийдеш і скажеш: «Прости! Прости, я знову хочу з Тобою дружити!»

Як же так? Звідки стільки любові? Ти не знаєш. Але розумієш, що цього Друга ніхто й ніколи тобі не замінить.

Тетяна Радіна,
с. Мар'янівка, Хмельницької обл.

Шукай найперш

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Матв. 6:33).

Текст з Матв. 6: 33 показує, як Бог хоче відтворити образ Христа в житті Своїх дітей. «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його». Що таке правда? Ми вже неодноразово переконувалися, що правда – це Христос. Правда – це не річ (безлика ідея), це – Особистість. Божественний завіт свідчить: шукайте, шукайте Того, Хто є Правда. Це перше, що ви повинні робити; це головне. Усе інше додасться.

Основна наша тривога викликана тим, що ми не змогли уподібнитися до Христа. Ми аналізуємо своє життя і впадаємо у відчай. Ми незадоволені своїми думками, а тим більше вчинками. Ми проклинаємо свій темперамент і характер, які частенько нам дуже заважають у стосунках із ближніми.

Як можна позбутися недоліків і приєднатися до доброчесності? Порада наступна: шукайте найперш Христа, втілену Правду. Будьте з Ним щодня. Зробіть це своєю головною турботою, а потім чекайте, що Ісус зробить чудеса у вашому житті. Ви, можливо, скажете: «Пасторе, цей рецепт занадто простий; це примітивна вказівка. Ми повинні докладати зусилля, боротися;

ми не можемо тільки молитися, вивчати Біблію та чекати склавши руки, коли Ісус зробить усе за нас».

Хвилинку. Ви повинні зрозуміти все правильно. Не поспішайте. Подумайте гарненько. Божественний заклик свідчить: «Шукайте ж НАЙПЕРШ Царства Божого й правди Його», а правда – це Христос. Що трапиться, якщо ви прийдете до Нього, якщо будете не лише читати молитви й вивчати Біблію вранці, але й упродовж цілого дня перебувати в спілкуванні з Христом? Він живе у вашому серці за допомогою Святого Духа. І вже не ти живеш, але живе в

тобі Христос (див. Гал. 2:20). А що робить Святий Дух у вас? Він освячує вашу волю. Адже ви просто людина з гріховною волею, а тепер стаєте людиною з волею, освяченою Святим Духом, який присутній у вашому житті. Тепер, якщо з'явиться спокуса або виникне складний момент, коли ваш характер піддається випробуванню, ваша освячена воля завжди перемагатиме. Чому? Тому що ви звернувся до Ісуса і Він живе у вас. Присутність Ісуса у вашому житті освятить вашу волю й приведе вас до перемоги. Все інше «додасться».

Така обітниця. Вірте їй!

Знати, щоб довіряти

«Без віри неможливо догодити Богові. Тим, які приходять до Бога, треба вірити, що він є і що винагороджує тих, які Його шукають» (Євр. 11:6).

Віра – це довіра. Вірити в Бога – означає довіряти Йому. Але ніхто не буде довіряти тому, кого не знає, а пізнати людину, не спілкуючись з нею близько, неможливо.

У тебе є сусід, з яким ти вітаєшся щодня, йдучи на роботу та повертаючись додому. Але якщо ти не працюєш разом із ним, не проводиш із ним час, не обідаєш і не вечеряєш з ним, тобто ви не зближуєтеся, чи можеш ти сказати, що знаєш його? Так, звичайно, ти знаєш його в обличчя, знаєш, як він одягається, знаєш навіть колір його очей. Але чи означає це, що ти знаєш його? Чи можеш ти довірити йому своє життя?

Коли хтось стверджує, що не вірить у Бога, він хоче сказати, що не довіряє Богові, тобто він Його не знає, бо не зближується з Ним, не проводить з Ним час.

Саме це має на увазі апостол Павло, коли стверджує, що без віри догодити Богові неможливо.

Що засмучує Бога? Він створив людину, щоб бути постійно поряд із нею. Йому б хотілося прогулюватися з людиною, як Він робив це з

Єнохом, Авраомом, Ноем та іншими біблійними персонажами. Але людина здебільшого занурена у свої справи, і їй ніколи думати про Ісуса й жити в постійному спілкуванні з Ним.

Ніщо так не засмучує Бога, як небажання людини спілкуватися з Ним.

Коли того фатального дня Бог увійшов у Едемський сад і побачив там грішного чоловіка, Він засмутився не лише тому, що той скуштував заборонений плід. Його серце тужило через те, що Адам сховався. Їхні колишні стосунки унеможливилися.

Віра не є чимось таким, що людина осягає наодинці. Віра – це довіра, а вона, звичайно, зароджується у спілкуванні двох людей, які живуть одним життям.

Ти вважаєш, що Бог – недоступна Вища Істота, котра мешкає на Небесах? Чи для тебе Бог – це Друг, Який постійно перебуває поряд із тобою в повсякденному житті?

Розпочинаючи сьогоднішній день, дозволь Ісусові бути з тобою поруч. Впусти Його у свої мрії та плани. Живи поряд із Ним. Пізнай Його та довірся Йому. Будь віруючим!

У Своєму вченні Ісус Христос завжди прагнув розкрити суть істинної релігії, яка полягає не в доктринах і обрядах, а в любові, у турботі про благополуччя ближніх, у справжній доброті.

Одного разу, коли Христос навчав народ, один законник підвівся і, випробовуючи Його, сказав: «Учителю, що маю зробити, аби досягти вічне життя?» (див. Луки 10:25–37). Спаситель не почав сперечатися. Він зажадав відповіді від самого книжника. «Що в законі написано? – сказав Він, – як читаєш?» Законник відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю, і ближнього свого, як самого себе». Ісус сказав: «Правильно ти відповів. Роби це, – і житимеш». Відповідь законника, схвалена Христом, надала переваги Спасителю перед супротивниками, котрі не могли засудити Його за те, що Він підтвердив сказане тлумачем Закону. Слова Спасителя продемонстрували: у книжника не було потреби ставити це запитання, тому що він знав відповідь на нього. Проте законник зважився ще на одне запитання: «А хто є моїм ближнім?»

У колі фарисеїв це питання викликало нескінченні дискусії. Вони анітрохи не сумнівалися, що язичники й самаряни були не ближніми для них, а їхніми ворогами. Та їм хотілося провести розподіл також серед свого народу, серед різних груп суспільства.

І знову Ісус відмовився сперечатися, а простими словами намалював перед Своїми слухачами картину незрівнянної небесної любові, яка вразила серця всіх присутніх і змусила законника визнати істину.

«Один чоловік, – сказав Ісус, – ішов з Єрусалима в Єрихон і попав у руки розбійників, що його пограбували й завдали йому ран, та відійшли, залишивши його ледь живим. Проходив випадково один священик тією дорогою і, побачивши його, обминув; так само і левит, прийшовши на те місце, поглянув – і обминув».

Цей епізод не придумали – Ісус узяв його з життя. Подорожньому в Єрусалим з Єрихона належало пройти небезпечні місця по дикому кам'янистому міжгір'ю, де було багато розбійників, тут часто траплялося насильство. Саме тут і напали на цього чоловіка: у нього відібрали все цінне й кинули край дороги пораненого, побитого, напівживого. Він лежав безпорадний, а повз нього проходив священик. Але лише мигцем він поглянув у бік пораненого й пішов своєю дорогою. Потім з'явився левит. Зацікавившись, що сталося, він зупи-

Рембрандт. Добрий самарянин.

нівся, розглядаючи страждальника. Той потребував допомоги – це було очевидно, але левиту здавалося неприємним возитися з людиною, котра спливала кров'ю. Він намагався переконати себе, що ця справа його не стосується. Обидва перехожі були служителями й займалися тлумаченням Письма. Вони належали до класу людей, яких обрали бути представниками Бога серед народу. Вони мали «співчувати необізнаним і тим, що заблукалися» (Євр. 5:2) і саме так підводити людей до розуміння великої любові Бога до людства. Проте в їхньому вчинку, описаному Христом, законник не уявив нічого, що б суперечило поширеним тлумаченням приписів закону. І тоді йому запропонували інший сюжет.

Один самарянин, подорожуючи, прийшов на те місце, де був страждальник. Побачивши його, він зглянувся й не почав розпитувати, хто цей незнайомец – єврей чи язичник. Перед ним була людина, котра страждала й потребувала допомоги. Він зняв із себе одяг і накрив страждальника. Єлей і вино, котрі самарянин припас у дорогу, він використав для лікування й підкріплення сил пораненого. Він посадив його на свого осла й повільно, помірним кроком, щоб не

завдати пораненому додаткових страждань, рушив вперед.

Діставшись готелю, він цілу ніч піклувався про хворого. А вранці, коли поранений опритомнів, самарянин вирішив продовжити свій шлях. Але перш ніж вирушити в дорогу, він передав його на піклування хазяїна готелю, заплатив за нічліг і ще за кілька днів наперед; потім, на випадок непередбачених витрат, він пообіцяв хазяїну: «Потурбуйся про нього; і якщо витратиш дещо більше, я, повернувшись, віддам тобі».

Завершивши свою розповідь, Ісус запитав законника: «Кого з цих трьох ти вважаєш ближнім того, хто попався розбійникам?» Законник, не бажаючи й після цього вимовити слово «самарянин», відповів: «Того, що змилосердився над ним». Ісус сказав йому: «Іди і ти чини так само».

Так на запитання: «Хто мій ближній?» – ми отримали відповідь на віки! Христос показав, що наш ближній – не лише той, хто належить до нашої конфесії. Нічого не значать ні національність, ні колір шкіри, ні класова приналежність. Наш ближній – це кожен, хто потребує нашої допомоги. Нашими ближніми є всі люди, адже всі вони по праву творіння належать Богові.

ПРИПОВІСТІ

4 розділ

1 Послухайте, діти, напучення батькового, і прислухайтесь, щоб навчитися розуму,

2 бо даю я вам добру науку: закона мого не кидайте,

3 бо сином у батька свого я був, пещений й єдиний у ньеньки свої.

4 І навчав він мене, і мені говорив: Нехай держиться серце твоє моїх слів, стережи мої заповіді та й живи!

5 Здобудь мудрість, здобудь собі розум, не забудь, і не цурайся слів моїх уст, –

6 не кидай її – і вона буде тебе стерегти! Кохай ти її – і вона буде тебе пильнувати!

7 Початок премудрости – мудрість здобудь, а за весь свій маєток здобудь собі розуму!

8 Тримай її високо і – підійме тебе, ушанув тебе, як її ти пригорнеш:

9 вона дасть голові твоїй гарний вінок, пишну корону тобі подарує!

10 Послухай, мій сину, й бери ти слова мої, і помножаться роки твого життя, –

11 дороги премудрости вчу я тебе, стежками прямиими проведу тебе:

12 коли підеш, то крок твій не буде тісний, а коли побіжиш – не спіткнешся!

13 Міцно тримайся напучування, не лишай, його стережи, – воно бо життя твоє!

14 На стежку безбожних не йди, і не ходи на дорогу лихих, –

15 покинь ти її, не йди нею, усунься від неї й мине, –

16 бо вони не заснуть, якщо злого не вчинять, відійметься сон їм, як не зроблять кому, щоб спіткнувся!..

17 Бо вони хліб безбожжя їдять, і вино грабежу попивають.

18 А путь праведних – ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!

19 Дорога ж безбожних – як темність: не знають, об що спотикнуться...

20 Мій сину, прислухайся до моїх слів, до речей моїх ух своє нахили!

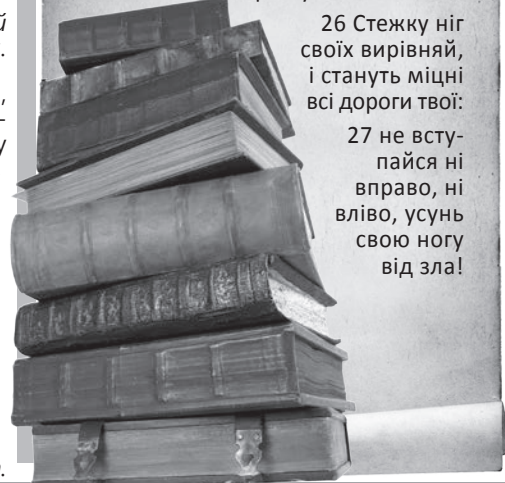
21 Нехай не відійдуть вони від очей твоїх, бережи їх в середині серця свого!

22 Бо життя вони тим, хто їх знайде, а для тіла усього його лікування.

23 Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя.

24 Відкинь ти від себе лукавство уст, віддали ти від себе крутість губ.

25 Нехай дивляться очі твої уперед, а повіки твої нехай перед тобою простують.

26 Стежку ніг своїх вирівняй, і стануть міцні всі дороги твої:

27 не вступайся ні вправо, ні вліво, усунь свою ногу від зла!

МУДРІ ДУМКИ НА ТЕМУ:

«КРАЩЕ ЗНАННЯ, НІЖ ВІДБІРНЕ ЗОЛОТО»

Підготувала Віолета Паніхідіна

Воістину, знання – справжній скарб для людини, воно – джерело слави, щедрості, радості, втіхи, веселощів і достатку. Щасливий той, хто прагне його, горе небалому.

Бахаулла Мірза Хусейн Алі Нурі (1817–1892) – персидський мудрець і вчений.

Діяльність – єдиний шлях до знання.
Джордж Бернард Шоу (1856–1950) – англійський письменник.

Недостатньо лише отримати знання; потрібно знайти, як їх застосувати. Недостатньо тільки бажати; потрібно й робити.

Йоганн Вольфганг Гете (1749–1832) – німецький поет, мислитель, вчений.

Шанобливість без знання належно-го перетворюється на самокатування. Обережність без знання належного перетворюється на боягузтво. Хоробрість без знання належного перетворюється на нерозсудливість. Прямодушність без знання належного перетворюється на грубість. Щоб досягти моральної досконалості, треба передусім піклуватися про душевну чистоту. А душевна чистота досягається в тому разі, коли серце

шукає правди й воля прагне святості. Та все це залежить від істинного знання.

Конфуцій (Кун-цзи) (551–479 до н. е.) – давньокитайський мислитель.

Без пізнання – ніщо у Всесвіті людина! Це – мета! Її світло нехай супроводжує нас.

Омар Хайям (1048–1131) – персидський вчений і поет.

Завдяки істинному знанню ти будеш набагато сміливішим і досконалішим у кожній роботі, ніж без нього.

Альбрехт Дюрер (1471–1528) – німецький живописець і графік.

Істинне знання не зумовлює самозаспокоєння, але створює всезростаюче прагнення рухатися вперед по його шляху зі сходинки на сходинку без прагнення відпочити чи сказати: «Досить, ми більше не бажаємо».

Роберт Оуен (1771–1858) – англійський філософ, педагог, один із перших соціальних реформаторів XIX століття.

Чим вище людина сходить у пізнання, тим розлогіше відкриваються їй види.

Олександр Радищев (1749–1802) – російський письменник, філософ, поет.

ЧЬЯ ОЧЕРЕДЬ ТЕПЕРЬ?

«Когда услышите глас Его, не ожесточите сердец ваших» (Евр. 3:15).

Спаситель мой, как больно видеть мне, Как мир безумный над Тобой смеется, Смеется и лежит на самом дне Глубокого и мрачного колодца. Смеются те, кто слезы должен лить, Кому бы в прахе пред Тобой склоняться, Рыдать, прощенья у Тебя просить, Как страшно смертнику перед концом смеяться. Смеясь, несут груз тяжкий на плечах, Смеясь, боятся смерти, жить боятся, И с каждым днем терзает душу страх, Над чем вы завтра будете смеяться?.. Кошунством диким этот смех звенит, В те дни, когда весь мир перед паденьем, Когда от грязных дел земля горит, Когда давно пора искать спасенья. Но ищут что угодно на Земле, От грязных дел до ложных идеалов, И только не спешат прийти к Тебе, Чтобы Любовь Твоя их осияла. Разумный человек так низко пал, Что образ Божий стал в нем тенью жалкой, Умом своим почти до звезд достал, А душу сделал самой грязной свалкой. Безумный мир, отвергнувши Творца, Стремится отыскать свое начало, Не думает о близости конца, А времени осталось очень мало. И вот спуска так много-много лет, С тех пор, Иисус, как мы Тебя распяли, Ты все зовешь к Себе, даруя свет, И хочешь всех избавить от печали. Так долго медлишь, ждешь, что, может быть, Еще одна душа к Тебе вернется, Еще одну сумеешь Ты спасти, Хотя бы ту, что над Тобой смеется. Зовешь того, чья голодна душа, Того, кто в тьме кромешной прозябает, Того, кто жизнь влачит едва дыша, Того, кто в луже жажду утоляет. Зовешь и тех, кто от греха ослеп, Чьи уши правду слышать не желают, Кто погребен при жизни в темный склеп И чья душа в болоте утопает. Зовешь так нежно, в колокол не бьешь, Как мать зовет ребенка – очень нежно: «Приди ко Мне и, если ты придешь, Я все прошу, не вспомню грех твой прежний. Ведь ты Меня совсем-совсем не знал, Но Я – Господь, твое Я имя знаю, Не ты Меня, а Я тебя искал, Приди ко Мне, Я все тебе прощаю. Ты можешь по-другому жизнь прожить, Приди ко Мне, пока еще не поздно, Скажи Мне – «да» иль «нет»... На свете нет сейчас решения серьезней. Ты изнывал от жажды в летний зной, Искал воды, Я дам живую воду. Я душу напою живой водой, Ты будешь жить и обретешь свободу. Приди ко Мне, Я для твоей души Дам жизни хлеб, Я стану Сам тем хлебом. Приди ко Мне сегодня, поспеши, Я подниму тебя со дна на Небо! Я миру – Свет! Источник миру – Я! Иди ко Мне, кто правды жаждет, Я – Истина и Путь, Я – Жизнь твоя, И за тебя Я распят был однажды. Я покажу тебе мир без войны, Без слез и смерти, без греха и страха, Мир вечных слов Любви, мир тишины, Есть лучший мир – он для тебя распахнут». Мой друг! Ты слышишь этот вечный зов? Остановись хотя бы на мгновенье, Зависит жизнь твоя от этих слов. Ты хочешь жить? Спешి принять решение! Скажи Христу короткое «Прости», Скажи Ему, пока открыта дверь, Он хочет, может и тебя спасти, Меня Он спас! Чья очередь теперь?..

А. Н.

БОЖІ ЗАКОНИ

Слово «день» – багатозначне. Воно означає і частину доби, дванадцятигодинний відрізок, і, власне, цілу добу. Якщо ви цікавитесь біблійними пророцтвами, то, напевно, знаєте, що часто в пророчому вимірі «день» означає період, який дорівнює цілому рокові. Щоб зрозуміти значення слова «день», потрібно звернутися до контексту, в якому вжите дане слово.

Це не так важливо? Вважаю, якби від розуміння слідчим терміну «день» залежала наша подальша доля, то навряд чи нам було би все одно – провести в слідчому ізоляторі 12 годин, 24 години чи цілий рік.

На жаль, величезна плутанина в богословському світі щодо терміна «закон» відбувається через те, що чимало дослідників поєднують воєдино всі значення слова Закон, які знаходять у Біблії. Проблема спричинена й тим, що не враховується контекст і надається слову цілком інше значення. Від розуміння питання Закону залежить увесь спектр християнських релігійних вірувань і не лише наша земна доля, але й вічна. Тому дану тему спробуємо ретельно дослідити.

РЯД ЗНАЧЕНЬ СЛОВА «ТОРА»

Найпоширеніше слово для позначення закону в Старому Завіті – це «Тора х», що означає «вчення», «настановлення» або «закон». Дане слово позначає сукупність моральних, обрядових і громадянських законів Ізраїлю. П'ятикнижжя як головне джерело цих настанов було також назване Торою, або Божим Законом (Неем. 8:18; 9:3).

У Новому Завіті для позначення Тори використовується давньогрецьке слово «нó мос», яке також багатозначне. Так, воно може вказувати на:

- Старий Завіт як одкровення Божої волі (Івана 15:25; Дії 21:20);
- П'ятикнижжя в цілому (Матв. 7:12; Луки 24:44; Дії 13:39; 24:14);
- Десять Божих Заповідей (Якова 2:10–12);
- обрядовий закон (Луки 2:22; Дії 15:1).

Крім того, за часів Христа та Павла законами стали повеління, що були людськими переданнями (див. Матв. 15:7–8; 1 Тим. 1:4; Тита 1:14), хоч вони не позначаються словом «нó мос».

ЗАКОНИ У СТАРОМУ ЗАВІТІ

Найчастіше як закид звучать слова: «Чому б вам не обрізуватися та не приносити жертви, якщо ви проповідуєте Декалог?»

Таке запитання якраз містить у собі твердження неподільності закону: тобто якщо Христос відмінив заповіді, то це стосується усіх видів Синайського закону. Але в Торі (П'ятикнижжі) ми зустрічаємо щонайменше 4 види законів.

1. Моральний закон

Парадокс полягає в тому, що навіть ті, хто заявляє, що ігнорує Закон як скасований на хресті, дотримуються 9 із 10 Заповідей Декалогу. Я не знаю християнської деномінації, котра б стверджувала, що можна поклонятися багатьом богам, зневажати Боже ім'я чи своїх батьків, не знаю таких конфесій у християнстві, де б спонукали прихожан до вбивства, сімейної зради чи крадіжок. Тому доходимо дивного висновку: хто дотримується 9 Божих Заповідей – живе по благодаті, хто 10 – законник. Це питання детальніше висвітлюмо в наших наступних статтях. Старий Завіт був іні-

ційований Богом, добровільно прийнятий Ізраїлем і скріплений жертвою. Основою взаємин завіту були обітниці Бога й обов'язки Ізраїлю, визначені моральним законом, що обумовлював конкретний спосіб життя в рамках завіту. Він свідчив про незмінні моральні принципи, котрі є сутністю характеру Самого Бога.

2. Церемоніальний закон

Обрядово-церемоніальний закон допомагав народу виконати моральний Закон і зрозуміти План спасіння. Цей закон вказував вихід при порушенні морального закону. Якщо моральний закон вказував на гріх, то церемоніальний визначав, яку жертву має принести той, хто розкався й потребує Божого прощення.

3. Санітарно-гігієнічний

Закони ж санітарно-гігієнічні засвідчували Божу волю щодо нашого тіла, дотримання яких забезпечувало довге, здорове життя в суспільстві.

4. Цивільний закон

Цивільні закони сприяли національному самовизначенню та упорядкуванню людських стосунків і розширили застосування морального закону. Тобто якщо моральний Закон твердив: «Не чини перелюбу», то цивільний вказував, яке покарання мали понести ті, хто наважився на перелюб.

Адвентистські богослови не самотні у такому поділі законів. Наприклад, протестантський історик Церкви та богослов XIX ст. Філіп Шафф у книзі «Віровчення християнства» пише наступне:

«Хоч закон отримав Мойсей від Бога, але що стосується церемоній і обрядів, вони ні до чого не зобов'язують християн... Незважаючи на це, жоден християнин не може звільнитися від покори закону, що називається моральним» («Віровчення християнства», т. 3, с. 80).

Так само лютеранський катехізис визнає наявність щонайменше 3 видів законів у Торі: морального, церемоніального та цивільного. І в книзі XVI ст. «Формула згоди» читаємо: «Хоч істинно віруючі в Христа й щиро віддані Богові звільнені Христом від прокляття й тиску Закону, вони, проте, не звільнилися від його дотримання, оскільки Син Божий викупив їх заради того, щоб вони могли день і ніч розмірковувати про Закон і, дотримуючись його, постійно вдосконалюватися й зростати у вірі» («Формула згоди», стаття 6, с. 13).

Відомий богослов пресвітеріанської церкви Альберт Барнес у книзі «Заміт-

ки, пояснення й практичні висновки з Євангелій», трактуючи Матв. 5:18, пише: «Церемоніальні закони повинні були відповідати певному місцю в суспільстві чи регулювати релігійні обряди й церемонії народу. Вони можуть бути змінені при зміні обставин, але моральний закон залишається незмінним» («Замітки, пояснення й практичні висновки з Євангелій», 1860 р., т. 1, с. 65).

Оскільки переважно плутають моральний та церемоніальний закони, розгляньмо суттєву різницю між ними. Варто зазначити, що ця різниця не є плодом людських вимислів. Про наявність щонайменше двох законів знає автор книги Царів. Читаємо: «...Якщо тільки вони будуть пильнувати робити все так, як наказав Я їм, та ввесь Закон, що наказав їм Мій раб Мойсей» (4 Цар. 21:8). Автор розмежовує те, що наказав їм Бог, і те, що наказав Мойсей, хоч останні «розпорядження» також давав Господь. Божий пророк Даниїл так само вказує на два закони: «І ввесь Ізраїль переступив Закона Твого, і відвернувся, щоб не слухатися Твого голосу, і було вилите на нас те прокляття й та присяга, що написана в Законі Мойсея, Божого раба, бо ми прогрішилися Йому» (Дан. 9:11). Ізраїль порушив Божий Закон, а покарання були написані в законі Мойсеевому.

Настав час відповісти на питання, що прозвучало на початку: «Чому б вам не обрізуватися та не приносити жертви, якщо ви проповідуєте Декалог?» Нам не потрібно відповідати, оскільки вже 2000 років тому апостол Павло у богонатхненному Слові відповідає на дане питання: «Обрізання ніщо, і необрізання ніщо; але все – у дотриманні заповідей Божих» (1 Кор. 7:19). Апостол називає обрізання – «нічим», а дотримання Божих Заповідей – усім, що становить обов'язок християнина. Тому Павло не поєднує ці закони воєдино, у своїх подальших посланнях він продовжує цю думку, показуючи минущість одного закону й вічність та непохитність морального. Тому коли ми продовжуємо приносити жертви, то відкидаємо значущість смерті та воскресіння Христа, а коли ігноруємо моральний Закон, то стаємо беззаконниками й злочинцями, і, не розкавшись, постанемо на Божому Суді.

Дерек Морріс

Найважливіша ВІСТКА

Ми знаємо, що Ісус говорив про те, що Його повернення, безсумнівно, настає, але не всі, хто закликає Його ім'я, будуть готові до цієї події. Отож, яка ж найважливіша вістка, котру передав Ісус про Своє повернення? Він хоче, щоб ви були готові... Ісус хоче, щоб усі ми були готові. Ми знаходимо це радикальне вчення в Письмі: «Про той же день і годину не знає ніхто, ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Матв. 24: 36). Зверніть увагу на те, що питання не в тому, чи повернеться Ісус, а в тому, коли це станеться. На нього Ісус відповів так: «Тільки Отець знає».

«Бо так, як було за днів Ноя, таким буде прихід Сина Людського. Бо так, як у ті дні перед потопом їли й пили, одружувалися і виходили заміж – аж до того дня, як Ной увійшов у ковчег, і ніхто не знав; аж ось прийшов потоп і забрав усіх, – таким буде і прихід Сина Людського. Тоді двоє будуть у полі: один буде забраний, а один залишиться; дві будуть молоти на жорнах: одна буде забрана, а одна залишиться. Отже, пильнуйте, бо не знаєте, в який день прийде ваш Господь» (Матв. 24:37–42).

Багато людей дивуються з цього уривка. Деякі заявляють, що настане той час, коли праведні будуть «піднесені» на Небо, а іншим нададуть другий шанс прийняти рішення йти за Ісусом. Але ця ідея – небезпечна брехня. Вона може дати привід подумати: «Я спочатку почекаю, коли заберуть праведників, а тоді вже розберуся зі своїм життям, щоб теж врятуватися». Але якщо ми уважно дослідимо вчення Ісуса про Його повернення, то побачимо, що таємне «піднесення» праведних і надання іншим другого шансу на спасіння – це не те, чого навчає Ісус. Він порівняв час Свого Приходу з днями Ноя. Сто двадцять років Ной застерігав людей, які живуть у час перед потопом, і все одно вони були захоплені зненацька, адже продовжували вести звичний спосіб життя до того дня, коли Ной увійшов у ковчег, і не знали нічого, поки не почався потоп та не винищив їх усіх. Це радикальне вчення доводить, що ті, хто був винищений, не були готовими.

Картина стає ще яснішою, коли ми поглянемо на аналогічний уривок Євангелія

від Луки: «І як було за днів Ноя, так буде і за днів Людського Сина: їли, пили, женилися, виходили заміж – до дня, коли увійшов Ной до ковчега; і настав потоп, і вигубив усіх. Так само, як було за днів Лота: їли, пили, купували, продавали, садили, будували, а того дня, коли Лот вийшов із Содомо, вогонь і сірка упали з неба і вигубили всіх» (Луки 17:26–29).

Для тих, хто залишився позаду, немає другого шансу. Вони будуть винищені так само, як це сталося з поколіннями Ноя та Лота. Лише деякі залишилися і спаслися, інші ж загинули.

Але найважливіший момент вчення Ісуса про Його повернення записаний у Євангелії від Матвія 24:44: «Тому й ви будьте готові». Він наближається. Повернення Ісуса очевидне. Але хоч час повернення невідомий, найважливіша вістка полягає в тому, що Ісус хоче, щоб ви були готовими.

Коли ми проживали в горах Південної Каліфорнії, для нас були звичними лісові пожежі, котрі зазвичай трапляються в літні спекотні місяці. Одного разу влітку пожежа наблизилася до нашого будинку на відстань менше ніж один кілометр. Це було страхітливе видовище. Вогонь наближався до південного схилу гори, дівастав її вершини й почав спускатися до того місця, де жили ми. Пожежні загопи були добре підготовлені, їхні пожежні машини були стратегічно правильно розміщені. Повітряна підтримка у вигляді невеликих двомоторних літаків, вертольотів та одного величезного літака кружляли над нами, з метою вогнезахисту скидали спеціальний компонент – антипірен.

Доки я стояв, спостерігаючи за піротехнічним видовищем, моя дружина хазяйнувала в будинку. Зібравши всі важливі папери, вона винесла 15-20 сімейних фотоальбомів і поклала їх у багажник автомобіля, потім збрала змінний одяг для кожного з нас. Доки я спостерігав за тим, що відбувається навкруги, моя дружина збиралася. Я був зайнятий своїми думками, а вона готувалася до від'їзду.

Так легко відволіктися на щось несуттєве. Піротехнічні шоу, яскраві вогні, вертольоти поглинають нашу увагу й відволікають від важливого щоденного при-

готування до повернення Ісуса. Я думаю, що більшість людей хочуть бути готовими. Але ми вже читали, що багато послідовників Ісуса готові не будуть. Отож, як ми можемо підготуватися?

І знову ми знаходимо відповідь у притчі про десятих дів. Тим, хто не підготувався, Ісус сказав: «Я вас не знаю» (Матв. 25:12). Якщо ті, хто не знає Ісуса, не готові, значить, для того, щоб бути готовим, треба знати Ісуса. Саме тому Він молився: «Вічне життя є те, щоб знали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, Кого ти послав, – Ісуса Христа» (Івана 17:3). Життя можна отримати, пізнавши Ісуса. «А свідчення це, що Бог дав нам вічне життя; і це життя – в Його Сині. Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя» (1 Івана 5:11, 12).

Якщо ви хочете послухатися поради Ісуса й підготуватися, то ви маєте упевнитися в тому, що знаєте Його і Він знає вас. Мудрі діви зберегли стосунки з Ісусом, підтримуючи вогонь у світильниках. Безрозсудні діви мали досвід пізнання Бога в минулому, але вони дозволили вогню стосунків згаснути. Тому, якщо я хочу бути готовим сьогодні, я повинен знати Ісуса сьогодні й проводити кожен день в очікуванні Його повернення.

Звичайно, це підводить нас до питання: як дізнатися, що в мене правильні стосунки з Ісусом? Чи можу я бути впевненим в цьому? Відповідь – «так». Ісус сказав: «Не кожний, хто каже Мені: Господи! Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небесах» (Матв. 7:21). Правильні стосунки з Ісусом виявляються в бажанні виконувати Його заповіді.

Дуже легко неправильно розтлумачити це вчення Христа. Він не говорить, що справи можуть спасти нас. Якби це було так, ніхто з нас не мав би надії. Усе багато простіше: якщо ви з Ісусом, ви маєте життя, і коли ви з Ісусом, ви виконуватимете те, що Він заповідав, тому що ви любите Його.

Стосунки з Ісусом Христом – це досвід, який змінює життя. Якщо ви прийняли Ісуса як свого особистого Спасителя й Господа – ви отримали життя вічне. Отож, ви готові до Його повернення. Це найважливіша вістка з-поміж усіх, тому що Ісус хоче, щоб ви були готові. Він з нетерпінням чекає, щоб ви випробували те, про що співається в продовженні пісні, яку мій син Крістофер вивчив у дитинстві: *Архангел Гавриїл трубою вострубить, І громкий трубний звук всех сплящих пробудит.*

*Они воскреснут и тогда
С Иисусом будут навсегда.
Тогда воскликну я и буду петь:
«Слава! Слава! Слава!
Он к нам грядет, наш Царь и Бог, Творец!
Слава! Слава! Слава!»*

Ісус хоче, щоб ви були готові до цього дня! Він бажає, щоб ви приєдналися до хору, котрий співає: «Слава! Слава! Слава!» Якщо ви хочете підготуватися до цього дня, тоді будьте готовими вже сьогодні. Довіртеся Ісусові, нашому Спасителю.

Гордий олень

Водного молодого оленя були великі гарні роги, якими він дуже пишався. Ні в кого не було таких розкішних ріг! Біля нього паслися дикі кози, в яких були такі маленькі й криві ріжки, що він глузував з них. А коли йому зустрічалися дикі кабани, у котрих взагалі не було ріг, а були тільки криві ікла, то він зневажливо фиркав і відвертався від них. Адже йому було чим пишатися!

Усе в його житті було б чудово, якби не його ноги. Йому здавалося, що вони дуже негарні, тонкі й криві. Він нікому про це не говорив, але дуже страждав і переживав з цього приводу. І ось одного разу в лісі трапилася пожежа. Усі дикі звірі зі страхом кинулися бігти. І в цей момент олень оцінив перевагу своїх міцних ніг. Вони несли його швидше вітру. Він обігнав всіх кабанів і антилоп і... неодмінно врятувався б від вогню, якби не його гіллясті, розкидисті роги. Вони застрягли в густих заростях.

Повз нього проносилися дикі звірі. Вогонь наближався. І в цей момент олень вперше усвідомив, які гарні його ноги й які безглузді його роги, предмет його гордості!

Так і люди: іноді пишаються зовсім не тим – нарікають на те, за що потрібно бути вдячним Богові та задоволені. Адже це Він визначив нам бути саме такими, які ми є на сьогоднішній день, я не маю на увазі наші справи та вчинки.

У свій час нам обов'язково буде відкрито, чому один народжується сліпим, інший глухим, третій каліка, чому одні розкошують у багатстві, а інші ніяк не можуть вибратися з бідності.

Потрібно пам'ятати лише одне й відштовхуватися від цього: тим, хто любить Бога, – усе сприяє до добра...

Ну а якщо ти не любиш Бога, не живеш поки що за Словом Божим, то в тебе є шанс сьогодні:

Марка 1:15: «...Сповнився час і наблизилося Царство Боже. Покайтеся і віруйте в Євангелію!»

Матв. 3:2: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне!» Я впевнена, що Біблія і Євангеліє є в кожній оселі, але ж саме через неї:

«Через них даровані нам дорогі цінні та великі обітниці, щоб через них ви стали учасниками Божественної природи, уникнувши морального розтління, що у світі (2Пет. 1:4). Нехай благословить Бог кожного читача зробити переоцінку свого життя. Це стосується як віруючих людей, так і не віруючих, кожного з нас...

Світлана Вишневська

Молитва допомогла

Валентина Новак, м. Дубно

Біля свого будинку я впала й зламала ногу... А її я вже травмувала неодноразово. Лікарі сказали, що терміново потрібна операція в обласному центрі. А я молюся Богові... день і ніч...

У палаті хворі вночі сплять або стогнуть, а я молюся... І якийсь внутрішній голос ніби каже: «Усе буде добре», та я аж сама почала повторювати: «Усе буде добре». Але ось серед ночі, коли я заснула, чую, ніби хтось мою ногу легенько повертає... я прокинулася, дивлюся – немає нікого, усі хворі сплять... І цієї миті я відчула якесь незвичайне тепло в місці

перелому. І так спокійно стало на душі. Я знову помолилася й заснула. Наступного дня зробили повторний рентгенівський знімок, проте лікар, розглядаючи його, здивовано сказав: «А вам не потрібна операція, ви можете їхати додому». Тут я на всю палату як вигукну: «Господи, дякую Тобі, що Ти почув молитви мої...», а потім підвелася з ліжка й кажу: «І вам, лікарю, дякую».

Зі мною в палаті були ще хворі жінки. Вони все це бачили й раділи. Одна з них сказала: «Ви вимолити у Бога зцілення. Він почув вас. А ми не можемо випрохати зцілення, чому?» «Так за мене вся церква молилась й молитовна група, і сестрички, котрі проповідували в лікарні, теж просили в Небесного

Лікаря допомоги», – відповіла я та засвідчила сусідкам по палаті силу заступницької молитви.

Коли ж я приїхала додому, то ще більше почала молитися... Я живу сама. А як же мені бути далі? Лікарі призначили 1,5 місяці дотримуватися постільного режиму... тому що пошкоблені кісточки мають зростися. А як же я буду жити? Мені навіть води немає кому подати. Та в мене ж є Бог, Якому можна молитися. Тож я помолилася, подякувала Господу, що вже вдома і... заснула... Серед ночі відчуваю – хтось ногу мою піднімає й каже: «Ось тут дві кісточки» – і я, збагнувши, що ті кісточки зрослися, кажу: «Це ж руки Божі допомогли мені. Дякую Тобі, добрий Отче наш. Усе добре тільки від Тебе».

Тепер я розумію, чому потрапила в лікарню. У Святому Письмі є чудові слова, в яких ідеться про те, що дітям Божим «все сприяє до добра» (Рим. 8:28). Ці досвіді побачили й переживали разом зі мною жінки, котрі перебували в палаті. Вони ставили багато запитань, і я постійно за них молюся...

Дякую Богові за Його любов, турботу, за те, що Він мене – таку грішну – не залишив. Чудово мати таку сім'ю, яка піклується про немічних і хворих.

Ісус Христос ходив по землі, проповідував, бачив потреби людей, зціляв, воскрешав. Господь і нині Той Самий. Якщо ми до Нього з вірою звертаємось, Він обов'язково допоможе. Слава Йому, всемілостивому і святому!

Хто дає щастя?

Індійський Цар Акбар часто об'їжджав свою столицю, видавши указ про те, щоб карета зупинялася щоразу, коли хто-небудь із підданих хоче звернутися до нього особисто зі скаргою або проханням. Одного разу візник зупинив коней, тому що жебрак простягнув до нього руки з благанням про милостиню. Він голосно вихваляв царя та вигукував: «Тільки цар може дати мені щастя!»

Неподалік сидів інший жебрак і голосно кричав:

«Тільки Бог може дати людині щастя!»

Повернувшись до палацу, цар велів спекти коровай хліба й запекти в ньому невеликий злиток золота. Наступного дня він під'їхав у кареті до жебрака, що сподівався на його допомогу, і віддав йому хліб.

Через якийсь час він знову проїжджав по цій вулиці і той самий жебрак простягав до нього руки. Цар вийшов з карети й запитав:

– Чому ти знову тут? Хіба я не дав тобі коровай, у якому був злиток золота?

– Я не знаю ні про яке золото! Хліб був надто важкий, і я вирішив, що він погано спечений, тому продав його сусідові-жебракові за кілька монет.

Другого жебрака поруч не було. Через якийсь час слуги доповіли, що цей жебрак, котрий виявив у хлібі золото, купив будинок і владнав свої справи, порадивши горе-жебракові уповати лише на милість Бога.

Метелик

Один чоловік приніс додому кокон метелика та почав спостерігати за ним. І ось у свій час кокон почав трошки відкриватися. Новонароджений метелик кілька годин щосили намагався вибратися через вузьку щілину, що утворилася.

Але все було безрезультатно, метелик припинив боротьбу. Здавалося, що він виліз, наскільки він міг, і далі вибратися він не зміг. Тоді чоловік вирішив допомогти бідному метелику, він взяв маленькі ножиці й трохи надрізав кокон. Метелик тепер з легкістю вийшов назовні. Але в нього чомусь було надуте тільце, а крила сухими та скорченими.

Чоловік продовжував спостерігати за метеликом, думаючи, що от-от його крила розправляться й стануть сильними. Сильними настільки, що зможуть утримувати в польоті тільце метелика, що з хвилини на хвилину приймає правильну форму. Але цього так і не відбулося. Метелик назавжди залишився з роздутим тільцем й крильми, що ссохлися. Він міг тільки плазувати, – літати йому було вже не призначено. У своїй доброті та поспішності чоловік, який допоміг метелику, не усвідомлював одного. Тісний кокон і необхідність боротися, щоб вибратися назовні через вузьку щілину, – усе це було задумано Господом. Тільки так рідина з тільця метелика попадає в крила, і, коли комаха виявляється на волі, вона майже готова до польоту.

Дуже часто боротьба – це те, що нам приносить у житті користь. Якби Господь дозволив нам іти по життю без випробувань, то ми були б «каліками». Ми не були б такими сильними, якими могли б стати. І ми ніколи б не довідалися, що це таке – літати.

Із творів ЛЮТЕРА

Мартін Лютер – видатний німецький реформатор, засновник протестантизму, титан епохи Відродження.

Не затьмарені часом визнання нащадків Лютер заслужив своїм словом і ділом. Його переклад Біблії виблискує новими барвами. Це слово вже за життя Лютера стало воістину всенародним надбанням. Як блискучий публіцист він перетворив слово в інструмент формування громадської думки. Знаменитий твір «Християнському дворянству німецької нації» він розпочав словами: «Час мовчання минув, і час говорити настав». Перо реформатора не знало втоми. Його ім'я є на титульних аркушах третини творів, опублікованих у Німеччині в XVI столітті.

Очоливши реформаційний рух, Лютер висунув широку програму духовних радикальних перетворень. Пропонуємо читачеві ознайомитися з деякими думками й міркуваннями із творів Мартіна Лютера.

В Біблії Мартін Лютер дізнався про владу гріха, яка живе глибоко в кожному з нас. Він пише:

«Ви повинні знати, що Христос тут має на увазі невидиме життя й поведінку людини, котрі світ може оцінити та засудити; натомість Він звертається до самої суті, а саме: до серця людини, яке є першоджерелом і першопричиною основних гріхів: неправдивого поклоніння, богозневаги, невірства, непокори, гріховної хтивості, опору Божій заповіді й того, що апостол Павло називає «думкою тілесною», «ворожечено проти Бога» і нездатністю «коритися Законові Божому» (Римл. 8:7). Це стовбур і корінь

всіх інших гріхів; це фактично огидне безчестя, успадковане від Адама в Раю».

ЗЛІ ПЛОДИ ГРІХА ВИРОСТАЮТЬ ЗІ ЗЛОГО КОРЕНЯ

Далі Лютер пояснює:

«Якби не цей гріх, то не було б ніколи жодних крадіжок, убивств, перелюбу тощо. Отже, світ бачить ці зовнішні прояви зла; він навіть дивується й журиться через таку гріховність людей. Але світ не знає джерела біди та страждань. Він бачить струмок, але не джерело, яке живить струмок; плоди й листя, що розростаються з гріховного дерева, а не коріння. Тоді світ намагається виправити ситуацію, стримати зло та зробити людей благочестивими, видаючи закони і накладаючи покарання. Але, незважаючи на те, як довго він опирається, ніщо не допомагає. Він може загатити струмок, але джерело залишається недоторканим; він може зрізати пагін, але коріння залишається непошкодженим».

ПОДОЛАННЯ НЕВДАЧ ПОВИННО ПОЧИТАТИСЯ З КОРЕНЯ ПРОБЛЕМ!

Лютер продовжує:

«Байдуже, як довго людина не навчається, вдосконалюється та зцілюється зовні, стовбур, корінь і першоджерело все ще залишаються всередині слабкими. Передусім потрібно спинити джерело й позбавити дерево кореня, інакше ви можете зупинитися та стриматися в одному місці й виявити, що зло пробивається і виринає в десяти інших. Зцілення повинно починатися з кореня, інакше ви можете постійно намазувати цілющі мазі й накладати пластири, але розпад і загивання всупереч усьому продовжуватимуться та збільшуватимуться. Досвід навчає, і світ повинен визнати, що неможливо стримати навіть великі зовнішні вади, незалежно від того, як старанно людина намагається стримати і покарати їх, що дійсно потрібно робити».

ХРИСТОС ДАЄ ВАМ НОВЕ КОРИННЯ, ЩОБ ВИ ПРИНОСИЛИ ПЛОДИ ПРАВЕДНОСТІ

Лютер тепер проголошує Добру звістку:

«Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:16).

Тож нехай сяє ваше світло

У газеті «В Естадо ді Сан-Паулу» від 2 січня 1992 року міжнародний оглядач Пабло Франсіс опублікував статтю, в якій протиставляв просту віру своєї служниці-адвентистки метафізичному радикалізму однієї релігійної публікації американського режисера, продюсера й сценариста Джорджа Лукаса, відомого своїм знаменитим фільмом «Зоряні війни». «Моя служниця, – пише Франсіс, – гідна

жінка, вирішила повернутися в Бразилію, незважаючи на те, що тут її заробіток становив майже тисячу доларів у тиждень – гроші, яких їй не заробити в Бразилії й за рік. Ця жінка завжди вражала мене. Благочестива адвентистка, вона ремствує, що, працюючи заради знехтуваного металу, зовсім не має часу, котрий вона могла б присвятити своїй Церкві й настільки улюбленій нею доброчинності. Віра моєї служниці проста, щира, і тому заслуговує поваги».

Можливо, ви запитаете, яким чином пов'язана стаття Пабло Франсіса з віршем, котрий ми читали вище. Спільного є багато. Можливо, саме в цьому секрет, який нам потрібно відкрити. Коментар Пабло Франсіса в газеті «В Естадо ді Сан-Паулу», що виходить щодня тиражем 250 тисяч примірників, читали по всій країні, і слова простої прихожанки, не спокушеної в теології, досягли сердець тисяч читачів силою щирої дієвої віри.

Я намагаюся уявити собі, що було б, якби кожний християнин усвідомив реальну силу, яку мають його повсякденні свідчення. А що б відбулося, якби віруючі студенти університетів виділялися своєю манерою говорити й одягатися, своєю поведінкою?

«Тож нехай сяє ваше світло перед людьми», – такий наказ Учителя.

«Але у Своїй безмежній доброті [Бог] змилостивився над нами, нещасними істотами, і повинен був послати Свого дорогого Сина з Небес, щоб визволити нас та допомогти нам, щоб узяти наш гріх і прокляття на Себе, щоб заплатити за нас та примирити Бога з нами за допомогою принесення в жертву Його тіла й крові. І Бог звелів, щоб це проповідувалося по всьому світові і щоб про Христа звіщали усім людям, щоб вони горнулися до Нього у вірі, щоби бути вільними від гріха, Божого гніву й вічного прокляття, і щоб потрапили в Боже Царство, спасенні та примирені. Тож ця промова спонукає до двох речей. По-перше, вона доводить усім людям, що вони всі грішні, зазнають гніву Божого й засуджені Законом, і вимагає, щоб ми визнали це. По-друге, вона показує, як ми можемо спастися від гріха та гніву Божого й отримати милосердя від Бога, а саме: лише увірувавши в Христа».

УСІ ВАШІ ПРОВИНИ ВКРИТІ ХРИСТОВОЮ ПРАВЕДНІСТЮ

«...Хто вірить у таке прощення, той не підкоряється гріху й не піддається гріховній хтивості, а бореться проти нього, поки його не позбудеться. І хоч ми не можемо повністю звільнитися від гріха в цьому житті і хоч він усе ще перебуває у серцях найсвятіших людей, віруючий переконаний в тому, що він [гріх] укритий Христовою праведністю й не призначений для їхнього прокляття, якщо вони продовжуватимуть вірити в Христа. Про це йдеться в Посланні апостола Павла до римлян: «Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом» (Римл. 8:1, 4), а також до галатів: «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливостями та з похотями» (Гал. 5:24). Ось цим людям сказано, що гріх не зашкодить їм і не засудить їх».

Молимося так:

Дорогий Господи Ісусе, у моїй щоденній боротьбі допоможи мені побачити, що мої гріхи вкорінені глибоко в мені владою гріха. Допоможи мені знати й вірити, що Твоє благословенне Євангеліє покладе край цьому корінню зла та замість нього зростуть плоди праведності в моєму житті. В ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Світлу не потрібна сила для того, щоб сяяти. Воно просто сяє тому, що воно – світло. Християнину, котрий усвідомив, що суть християнства – це життя з Богом, не потрібно надавати особливих зусиль для того, щоб свідчити, тому що його зміцнює любов Христа. Він випромінює сяйво, тому що світлом є саме його життя з Богом у серці, саме така людина – світло для людей.

Одного разу маленький промінець світла запитав маму: «Де мені знайти сутінок»? Мати відправила його в глибини землі, у найбільш похмурі печери, у закриті кімнати. Але куди б не попадав промінець, він не знаходив сутінку. Він повернувся розчарований і поскаржився мамі: «Я побував скрізь і ніде не знайшов сутінку». «Синку, – сказала мати, – ти – світло. Куди б ти не потрапив, тьма відступає».

І ти, мій друже, є світлом. Відображай то світло, котре йде від Христа.

ТЕЛЕКАНАЛ
www.hopechannel.info

Позитивне телебачення для всієї родини

ТВ програма	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
НЕДІЛЯ						
00:00 ...є Любов	00:00 Познаєм істину	00:00 Готуємо разом	00:00 Євангеліє в сучасному світі	00:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	00:00 Вихід поруч	00:00 Познаєм істину
00:30 Я і мій характер	00:30 Ваша думка	00:15 Страниці для душі	00:30 Под абажуром	00:30 Радість життя в Христі	00:15 Прийнято считати	00:30 Ваша думка
01:00 Хочу Вас спробувати	00:45 Модна книга	00:30 Лицом к лицу	01:00 Хочу Вас спробувати	00:45 Страниці для душі	00:30 У пошуках істини	00:45 Духовний дом
01:30 Предсказания древности	01:00 Живий источник	01:00 Поспілкуймося	01:30 У пошуках істини	01:00 Вознесіння	01:00 Познаєм істину	01:00 Вкус настоящего счастья
02:30 Вкус настоящего счастья	02:30 Я і мій характер	02:00 Музична скринька	02:00 ...є Любов	01:30 Хочу Вас спробувати	01:30 Живий источник	01:30 Музична скринька
03:00 Модна книга	03:00 Богослужіння у Львові	02:30 Радість життя в Христі		02:00 Богослужіння у Львові	02:00 Євангеліє в сучасному світі	02:00 Предсказания древности
03:15 Страниці для душі	04:00 Познаєм істину	03:00 Богослужіння в храмі на Подолі	02:30 Вкус настоящего счастья	03:00 Контрасти душі	03:45 Мужчину и женщину. Сотворил их	03:00 Модна книга
03:30 ДІАГНОЗ: здоров'я	04:30 Вкус здоровья	04:00 Дружболандія	03:00 Путь веры	04:00 Под абажуром	04:00 Молодежь на Hopesite	03:15 Страниці для душі
04:00 Богослужение в храме на Подоле	05:00 Программы ТРК «Три Ангела»	04:15 Под абажуром	03:30 Лицом к лицу	04:30 Дружболандія	04:30 Пасторская проповедь (Кавказ)	03:30 Євангеліє в сучасному світі
05:00 Вдохновение	06:00 Открытая книга (В. Нестерук)	05:00 Программы ТРК «Три Ангела»	04:00 Богослужение в храме на Подоле	05:00 Программы ТРК «Три Ангела»	05:00 ЗРС	04:00 Познаєм істину
05:30 Євангеліє в сучасному світі	06:30 У пошуках істини	06:00 Путь веры (Молдавия)	05:00 Программы ТРК «Три Ангела»	06:00 Пасторская проповедь (Молдавия)	06:00 ...єсть Любовь / Выход рядом	05:00 Так написано
06:30 Ранок Надії	07:00 Ранок Надії	06:30 Малювати	06:00 Вкус настоящего счастья	06:30 Малювати	06:30 Вихід поруч	05:30 Євангеліє в сучасному світі
07:25 5 хвилин для вічності	07:25 5 хвилин для вічності	06:45 В гостях у Добрячка	06:30 Богослужіння у Львові	06:45 В гостях у Добрячка	06:50 5 хвилин для вічності	06:30 Познаєм істину
07:30 Богослужение в храме на Подоле	07:30 Богослужение в храме на Подоле	07:00 Ранок Надії	07:00 Ранок Надії	07:30 Ранок Надії	07:25 5 хвилин для вічності	06:30 Ранок Надії
08:30 Свет надежды	08:30 Свет надежды	07:25 5 хвилин для вічності	07:25 5 хвилин для вічності	08:30 Ранок Надії	07:30 Євангеліє в сучасному світі	07:00 Ранок Надії
09:00 Вихід поруч	07:25 5 хвилин для вічності	07:30 Дружболандія	07:30 Дружболандія	07:25 5 хвилин для вічності	08:30 Свет в окне	07:25 5 хвилин для вічності
09:15 Ваша думка	07:30 Познаєм істину	07:45 Страниці для душі	07:45 Страниці для душі	07:30 Євангеліє в сучасному світі	09:00 Вісті надії	07:30 У пошуках істини
09:30 Ранок Надії	08:00 Вкус здоровья	08:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	08:30 Так написано	07:30 ДІАГНОЗ: здоров'я	09:20 5 хвилин для вічності	08:00 Хочу Вас спробувати
09:55 5 хвилин для вічності	08:15 Модна книга	09:00 Так промовляє Біблія (І. Корещук)	09:00 Богослужіння у Львові	08:00 Дружболандія	09:30 Ранок Надії	08:30 Так написано
10:00 Готуємо разом	08:30 Вдохновение	09:30 Ранок Надії	09:30 Ранок Надії	08:15 Страниці для душі	09:55 5 хвилин для вічності	09:00 У пошуках істини
10:15 Мужчину и женщину. Сотворил их	09:00 У пошуках істини	09:55 5 хвилин для вічності	09:55 5 хвилин для вічності	08:30 Тора (А. Болотников)	09:55 5 хвилин для вічності	09:30 Ранок Надії
10:30 Вкус здоровья	09:55 5 хвилин для вічності	10:00 Контрасти душі	10:00 Готуємо разом	09:00 Музична скринька	09:55 5 хвилин для вічності	11:30 Богослужение в храме на Подоле (прямой эфир)
10:45 Радість життя в Христі	10:00 ...є Любов	10:30 Живий источник	10:15 Вкус здоровья	09:30 Ранок Надії	09:55 5 хвилин для вічності	13:00 Музична скринька
11:00 Ранок надії	10:30 Путь веры	11:00 Ранок надії	10:30 Принято считать	09:55 5 хвилин для вічності	10:00 Вкус настоящего счастья	13:30 Предсказания древности
11:25 Хліб щоденний	11:00 Ранок надії	11:25 Хліб щоденний	10:45 Радість життя в Христі	10:00 Я і мій характер	10:30 Духовний дом	14:30 Модна книга
11:30 ...є Любов	11:25 Хліб щоденний	11:45 Страниці для душі	11:00 Ранок надії	11:25 Хліб щоденний	10:45 Страниці для душі	14:45 Страниці для душі
12:00 Я і мій характер	11:30 Познаєм істину	12:00 Лицом к лицу	11:25 Хліб щоденний	11:30 ДІАГНОЗ: здоров'я	11:00 Ранок надії	15:00 Євангеліє в сучасному світі
12:30 Хочу Вас спробувати	12:00 Ваша думка	12:30 Поспілкуймося	11:30 Євангеліє в сучасному світі	12:00 Радість життя в Христі	11:25 Хліб щоденний	15:30 В гостях у Добрячка
13:00 Предсказания древности	12:15 Модна книга	13:30 Музична скринька	12:00 Згадуємо найважливіше	12:15 Страниці для душі	11:30 Вихід поруч	15:45 Малювати
14:00 Вкус настоящего счастья	12:30 Живий источник	14:00 Радість життя в Христі	12:30 Хочу Вас спробувати	12:30 Вознесіння	11:45 Прийнято считати	
14:30 Модна книга	13:00 Контрасти душі	14:15 Мужчину и женщину. Сотворил их	13:00 У пошуках істини	13:00 Хочу Вас спробувати	12:00 У пошуках істини	
14:45 Страниці для душі	13:30 Згадуємо найважливіше	14:30 Богослужение в храмі на Подолі	13:30 ...є Любов	13:30 Богослужіння у Львові	12:30 Познаєм істину	
15:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	14:00 Я і мій характер	15:30 В гостях у Добрячка	14:00 Вкус настоящего счастья	14:00 Згадуємо найважливіше	13:00 Живий источник	
15:30 В гостях у Добрячка	14:30 Путь веры	15:45 Дружболандія	14:30 Путь веры	14:30 Контрасти душі	13:30 Євангеліє в сучасному світі	
15:45 Малювати	15:00 Богослужіння у Львові	16:00 Открытая книга (В. Нестерук)	15:00 Лицом к лицу	15:00 Вісті надії	14:00 Лицом к лицу	16:00 Свет надежды
16:00 Магазин чудес		16:30 Программы ТРК «Три Ангела»	15:30 Дружболандія	15:30 Живий источник	14:30 Я і мій характер	16:30 Так говорить Біблія
16:30 ЗРС		17:30 Молодежь на Hopesite	15:45 Тетушка Ре	16:00 Пасторская проповедь (Кавказ)	15:00 Модна книга	17:00 Тора (А. Болотников)
17:30 Свет надежды		18:00 ...єсть Любовь / Выход рядом	16:00 Пасторская проповедь (Молдавия)	16:30 Программы ТРК «Три Ангела»	15:15 Мужчину и женщину. Сотворил их	17:30 Вдохновение
18:00 Євангеліє в сучасному світі		19:00 Познаєм істину	16:30 Программы ТРК «Три Ангела»	17:30 Магазин чудес	15:30 Тетушка Ре	18:00 Євангеліє в сучасному світі
19:00 Поспілкуймося		19:30 Так промовляє Біблія (І. Корещук)	17:30 Вкус настоящего счастья	18:00 Богослужение в храмі на Подолі	15:45 В гостях у Добрячка	19:30 Малювати
20:00 ...є Любов		20:00 Богослужіння у Львові	18:00 Дружболандія	19:00 Познаєм істину	16:00 Молодежь на Hopesite	19:45 В гостях у Добрячка
20:30 Вкус здоровья		20:30 Принято считать	18:15 Страниці для душі	19:30 У пошуках істини	16:30 Программы ТРК «Три Ангела»	20:00 Вихід поруч
20:45 Д р у ж б о л а н д і я		20:45 Малювати	18:30 Євангеліє в сучасному світі	20:00 Вихід поруч	17:00 Так написано	20:20 5 хвилин для вічності
21:00 Вісті надії		21:00 Духовний дом	20:00 Вкус здоровья	20:15 Ваша думка	17:30 Вдохновение	20:30 Поспілкуймося
21:30 Вознесіння		21:15 Живий источник	20:30 Модна книга	20:30 Живий источник	18:00 Свет в окне	21:30 Вихід поруч
22:00 Євангеліє в сучасному світі		21:25 5 хвилин для вічності	20:40 5 хвилин для вічності	21:00 Готуємо разом	18:30 Радість життя в Христі	21:45 Радість життя в Христі
22:30 Предсказания древности		21:30 У пошуках істини	20:45 Тетушка Ре	21:15 Принято считать	19:00 Євангеліє в сучасному світі	22:00 Музична скринька
23:30 Вкус настоящего счастья		22:00 Готуємо разом	21:30 Я і мій характер	21:45 Мужчину и женщину. Сотворил их	20:00 Музична скринька	22:30 Євангеліє в сучасному світі
		22:15 Радість життя в Христі	22:00 Под абажуром	22:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	20:30 Модна книга	
		22:30 Контрасти душі	22:30 Поспілкуймося	23:00 Вознесіння	20:45 В гостях у Добрячка	
		23:00 Поспілкуймося	23:30 У пошуках істини	23:00 колісниця спасіння	21:00 5 хвилин для вічності	
				23:30 Хочу Вас спробувати	21:30 Предсказания древности	
					22:30 Вкус настоящего счастья	
					23:00 Познаєм істину	
					23:30 Путь веры	
						23:30 Контрасти душі

* ТВ - програма мовлення на сайті www.hopechannel.info; супутникове мовлення на каналі Hope Channel Europe щоденно 04:00 - 10:00; 16:00 - 20:30
Телеканал залишає за собою право внесення змін в ТВ-програми.

АНОНС

Нова програма
НЕЗАБАРОМ В ЕФІРІ

"БІБЛІЯ ПРОДОВЖУЄ ГОВОРИТИ"

Пізнавайте істини Слова Божого разом з ведучим Володимиром Гриневичем

Параметри налаштування супутникового телеканалу "Надія":

Канал: Hope Channel Europe

Супутник: Hotbird 6, 13.0°E

Частота: 11642.00 МГц

Швидкість потоку (SR): 27.500

Поляризація: горизонталь (H), FEC: 3/4

Час виходу в ефір:

04:00 - 10:00

16:00 - 20:30

Дивіться програми телеканалу в мережі Інтернет

24 години на добу

7 днів на тиждень на сайті

www.hopechannel.info

Телефони гарячої лінії:

0 800 50 157 80

(093) 50-157-80

(066) 707-00-05

(098) 707-00-05

Молитовна підтримка

Розмова зі священнослужителем

Сімейна консультація

Запитання, побажання і пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами on-line на сайті www.bibleschool.com.ua

Ваші пропозиції, побажання, зауваження надсилайте на адресу:

contact@hopechannel.info

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

hope_channel_ukraine

Диски

Сім нот

Фестиваль став справжнім святом християнської музики, а також можливістю для молодих людей знайти нових друзів і ближче пізнати Господа. Насолоджуйтеся прекрасним співом, що прославляє Христа.

"Є Любов". "Цвіт яблуні"

Тетяну міг охопити відчай. Але вона отримала надію... Життя Миколи могло б обірватися в 27 років. Але... Про долю Миколи і Тетяни - у фільмі-трилогії "ЦВІТ ЯБЛУНІ".

Замовити диски або безкоштовний каталог відеопродукції Ви можете за адресами:

zakaz@hopechannel.info

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

або за телефонами гарячої лінії

Мова: українська, російська

Тише... тише...

Тише, тише... Не судите, это грех...
Вы порадуйтесь душою за успех...
Вы поплачьте над чужою – над бедой...
Сострадание – ручей с живой водой...
Тише, тише... Не ругайте сгоряча...
Чья -то жизнь, возможно, гаснет как свеча...
Не задуйте ненароком тот огонь...
Поддержите, поднеся к нему ладонь...
Тише, тише... Не врываются в жизнь людей,
Наблюдая с высоты судьбы своей...
Потому что жизнь – сплошные этажи...
Там, вверху, возможно, просто больше лжи...
Тише, тише... Ведь слова острей ножа...
Нужно жить, на сердце злобы не держа...
Много мнений, только помнить нужно впредь...
Что на всех свою рубашку не одеть...
Тише, тише... Там где слухи – правды нет...
Лишь Всевышний знает правильный ответ...
И от глаз Его не скроются, не уйти,
Вот поэтому живи и не суди.

ПРИТЧА

Антрополог запропонував дітям з африканського племені пограти в одну гру. Він поставив біля дерева кошик із фруктами й оголосив, звернувшись до дітей:

«Той з вас, хто першим добіжить до дерева, отримає всі солодкі фрукти». Коли він зробив знак дітям почати забіг, вони міцно зчепилися руками й побігли всі разом, а потім усі разом сиділи й насолоджувалися смачними фруктами. Вражений антрополог запитав у дітей, чому вони побігли всі разом, адже кожний з них міг насолодитися фруктами особисто сам. На що діти відповіли:

«Обонато».

Хіба можливо, щоб один був щасливий, якщо всі інші сумні? «Обонато» – їхньою мовою це означає:

«Я існую, тому що ми існуємо».

Деякі люди не знають

- Деякі люди не знають, як важливо, що вони є.
- Деякі люди не знають, як приємно просто подивитися на них.
- Деякі люди не знають, яку радість приносить їхня усмішка іншим.
- Деякі люди не знають, як сприятливо впливає на всіх спілкування з ними.
- Деякі люди не знають, наскільки світ зубожів би без них.
- Вони б знали це, якби ми їм це говорили.

«У це важко повірити. Не стало доброї, привабливої людини, талановитого керівника. Колеги та фахівці вважали її одним із провідних макроекономістів країни... Завдяки своїм організаторським здібностям і людським якостям Оксана Олександрівна зробила значний внесок у роботу міністерства. Працьовитість, ініціативність, принциповість, вміння довести до кінця почату справу, чуйність – лише дещо з того, за що ми її цінували й поважали...»

(З інформаційного повідомлення прес-служби Мінфіну Росії від 30.08.2011 р.)
Однією із знакових подій в економічному житті Росії минулого року стала відставка міністра фінансів О. Л. Кудріна, котрий очолював відомство понад 11 років. Але не всім відомо, що менше ніж за місяць до цієї події Мінфін втратив ще одну значну фігуру. 30 серпня у віці 37 років померла заступник міністра фінансів РФ Оксана Олександрівна Сергієнко.

Оксана народилася 1974 року в Душанбе (Таджикистан). За свідченням родичів, вона росла гордою та честолубною дівчиною, котра прагнула у всьому бути першою. Її мама працювала економістом, батько – інженером. Видатні здібності їхньої дочки були помітні вже в початковій школі.

«В юності я не курила, не вживала алкоголь, не ходила на дискотеки, як інші школярі й студенти, – тільки сиділа вдома та вчилася, вчилася, – згадувала Оксана, міркуючи про джерела своєї віри в Бога. – А тому я вважала, що й гріхів у мене немає, і каятися мені перед Богом було ні в чому».

Коли Оксанина мама повірила в Бога, її чоловік і діти відреагували неприязно. Оксану тоді цікавило тільки професійне зростання. Закінчивши інститут у Ташкенті, вона разом із братом переїхала до Москви та вступила до аспірантури Інституту світової економіки і міжнародних відносин РАН. Це були надзвичайно важкі роки в житті молодшої дівчини. У чужому місті в неї не було ні грошей, ні знайомих, ні прописки. Бувало, що впродовж цілого тижня на двох із братом у них було з їстівного лише півбуханця хліба.

Саме в ці роки Оксана почала читати Біблію. І якщо до цього всі розмови матері про Бога вона не сприймала, то 2000 року самостійно прийняла рішення хреститися в Церкві Християн Адвентистів Сьомого Дня, членом якої була її мати.

ЖИТТЯ, освячене вірою

■ Тамара Васильєва

На той час Оксана вже почала працювати в Міністерстві фінансів РФ, отримавши посаду провідного фахівця із зарплатою приблизно в 100 доларів. Цей поворот у її долі вона все життя вважала Божим дивом. «Якби гроші були для неї на першому місці, з її здібностями вона легко б знайшла роботу у будь-якому приватному банку», – сказав у бесіді з кореспондентом газети «The Moscow Times» Оксанин брат Олексій Сергієнко. Він також зазначив, що найбільшим захопленням його сестри була економіка Росії: «Вона працювала скрізь: на роботі, вдома, в автомобілі. Приїжджала додому опівночі, щоб помитися, поїсти, подрімати дві-три години, і на шосту ранку знову їхала на роботу, і так десять років!»

Оксана Сергієнко стрімко крокувала службовими сходами. Головним її професійним досягненням можна вважати створення в 2004 році та розвиток упродовж наступних років у Росії стабілізаційного фонду, котрий допоміг нашій країні порівняно благополучно пережити економічну кризу 2008–2009 років. 2007 року Оксана Сергієнко була нагороджена орденом «За заслуги перед Вітчизною» другого ступеня, з квітня 2008 року стала директором департаменту довгострокового фінансового планування Мінфіну, а з вересня – заступником міністра фінансів РФ. При цьому вона вміла не привертати уваги до своєї особи, залишаючись відомою здебільшого тільки серед своїх колег як унікальний фахівець з макроекономіки.

Читачі, котрі знайомі зі Святим Письмом, погодяться, що життя Оксани Сергієнко дивним чином нагадує історію біблійного героя Йосипа, який, опинившись у чужій країні, завдяки благословенню та натхненню Божому проявив неабиякі здібності, що єгипетський фараон призначив його на високу урядову посаду й доручив йому очолити «стабілізаційний фонд» – відповідати за стратегічний запас зерна, котрий допоміг єгиптянам пережити семирічний голод.

Так само, як виявилася не до вподоби трепетна відданість Йосипа Живому Бого-

ві, так і протестантська віра заступника міністра Сергієнко декому не подобалася. Причому Оксанині колеги, помічаючи втілення її християнських якостей на практиці, ставилися до її переконань з повагою, а ось ті любителі вигадувати компрометуючі пасквілі в Інтернеті, котрі ніколи особисто Сергієнко не бачили, вправлялися як завгодно.

Оксана ставилася до недоброзичливих нападників спокійно. Ще до того моменту, як вона стала заступником міністра, у її житті стався перелом, який остаточно зблизив її з Ісусом Христом і зробив її віру твердою. Молода тендітна жінка дізналася, що в неї онкологічне захворювання. Неодноразово Оксана зізнавалася побратимам по вірі, що в той період вона по-новому навчилася читати Слово Боже, і любов Небесного Отця, описана на його сторінках, стала для жінки не теорією, а щоденною практикою. Вона зрозуміла, що Бог закликає її не до формальної, а до живої віри: не просто називатися християнкою, ходити на богослужіння та виконувати обряди, а служити людям так, як служив їм Ісус, щиро бажаючи спасіння кожній душі.

В інтерв'ю газеті «Вічний Скарб» (грудень 2009 р.) Оксана Олександрівна говорила: «По-перше, я стала по-справжньому щасливою й абсолютно вільною людиною, перестала бути заручницею обставин, звичок, упереджень, думок інших людей. Я перестала хвилюватися та переживати. Господь Сам, за допомогою Свого великого розуму, вирішує всі мої проблеми. По-друге, почав змінюватися мій характер. Раніше я намагалася жити здебільшого для себе. Тепер стала жити по волі Божій, дотримуючись принципу «Дайте – і дасться вам» (Луки 6:38). По-третє, у роботі, яка на державній службі дуже напружена, я відчувала Божу допомогу у вирішенні поставлених переді мною завдань».

Саме в цей період Оксана приєдналася до московської команди розповсюджувачів газети «Вічний Скарб» і стала одним із лідерів цього добровільного християнського служіння. Що могло змусити державного чиновника такого рівня ходити по

засмічених під'їздах, розкладаючи християнські газети в поштові скриньки?! Чи цілу годину розмовляти у дворі багатопверхівки на морозі з незнайомою, доведеною життям до відчаю жінкою, переконуючи її шукати вирішення проблем у Біблії? Чи замість гірськолижного курорту прямувати на різдвяні канікули в підмосковне місто, щоб організувати там групу з вивчення Слова Божого? Для Оксани це було просто прагнення спасати людей, таке зрозуміле для християнина, таке божевільне для більшості в нашому суспільстві, котре піклується тільки про матеріальні цінності, і таке природне для Бога, Який віддав заради такого ж спасіння Свого Сина на смерть.

Бог винагородив цю прекрасну жінку за її віру й подарував їй, незважаючи на страшний діагноз, ще 5 років активної роботи та натхненне служіння Богові й людям. Про таких кажуть: «Вона палила свічку з двох боків». Але як яскраво палав цей вогонь! Яким дивовижним світлом осявав оточуючих – світлом любові Божої, котра перетворює та рятує будь-якого грішника!

БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА

Оксана Олександрівна Сергієнко народилася 19 березня 1974 року в Душанбе. Випускниця Ташкентського архітектурно-будівельного інституту за спеціальністю «економіка і управління у будівництві».

Закінчила аспірантуру Інституту світової економіки і міжнародних відносин РАН. Кандидат економічних наук. З 1999 по 2008 рік працювала в Мінфіні РФ, пройшовши шлях від провідного фахівця до директора департаменту довгострокового фінансового планування.

У 2007 році нагороджена орденом «За заслуги перед Вітчизною» другого ступеня.

У вересні 2008 року була призначена заступником міністра фінансів РФ. На цій посаді курувала питання державної довгострокової бюджетної політики та комплексних макроекономічних моделей. Була одним з головних розробників проекту бюджетної стратегії РФ до 2023 року.

■ Анна й Павло Мацанови

Народжені в узах

Сильною проповіддю істини була непохитність і вірність страждальників. Один із новонавернених, який незабаром після повернення з табору прийняв хрещення, розповідав, що на нього справила глибоке враження вірність християн-адвентистів. Вони за своїми переконаннями відмовлялися працювати в суботу. За це їх замикали в карцері по суботах, і вони вже так звикли до цього, що кожну п'ятницю увечері, перед заходом сонця, збиралися біля карцеру й чекали, поки їх туди впустять. Одного разу начальник табору проходив повз карцер і, побачивши братів, які стоять там, запитав, чого вони чекають. Брати відповіли, що за своїми переконаннями вони в суботу не працюють і їх замикають у карцері. Начальник дивився на цих змучених людей, знаючи, що вони абсолютно невинні та готові померти за свою віру. Того ж вечора він віддав наказ дати їм спокій.

Одна наша сестра провела в таборі 10 років. Упродовж цього часу життя її було дуже важким. Начальник табору, жорстока людина, принижував її при будь-якій нагоді. Сестра ж свідчила йому про Христа, не думаючи про наслідки.

Та ось начальник захворів. Дні його були злічені. Перед ним пройшло все його життя, сповнене жорстокості, брехні й насильства. Тепер він згадав те, про що говорила йому ув'язнена. Начальник просив, щоб вона доглядала за ним, щоб не залишала його, щоб говорила йому ті слова вічної розради, над якими він нещодавно сміявся і за які саджав її в карцер. Тепер вони були цілющим балзамом для його понівеченого серця. Біблія у сестри не було, але Святий Дух нагадував їй раніше прочитані слова: «Прийдіть, і будемо правуватися, говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, то стануть мов вовна вони!» (Ісаї 1:18). «Прийдіть до Мене, усі втомлені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм» (Матв. 11:28, 29).

Ця людина прийняла звістку спасіння й закрила очі свої з миром до славного дня воскресіння.

Тисячу разів поставали запитання в серці ув'язненої: «Чому я тут перебуваю? Адже я не зробила ніякого зла! Доки, Господи?!» Але після того як на вернений грішник заплющив свої очі, вона знайшла відповіді на запитання, що її непокоїли.

«Так говорить Господь, твій Відкупитель, Святий Ізраїлів: Я Господь, Бог твій, що навчає тебе про корисне, що провадить тебе по дорозі, якою ти маєш ходити» (Ісаї 48:17).

Ми не розуміємо значення багатьох подій нашого життя. З часом

багато що прояснюється, але повністю ми зрозуміємо їх сенс тільки тоді, коли закінчиться наша земна подорож і піднімється завіса вічності.

...Був холодний зимовий день. Різкий вітер продував навіть крізь тепле пальто. Поліна Теплицька – дружина начальника табору – бігла через двір, до воріт зони за своєю коровою, котра обірвала мотузок і втекла. Вибігши за ворота, Поліна стала як вкопана. Там, на полі, на страшному вітрі стояла на колінах жінка в одному тонкому платті.

– Що тут відбувається, що ви робите? – звернулася вона до конвоїра.

– Ця суботниця, богомолка, не хоче в суботу працювати. Тож нехай молиться тут на вітрі. Померзне, може, і схаметься, – відповів їй жорстокий чоловік.

Перед очима Поліни постала картина минулого. У ранній юності вона уклала заповіт з Господом. Дівчина дотримувалася суботи й раділа спілкуванню дітей Божих. А потім, потім... Минали роки, вона повернулася спиною до свого Господа й пішла «широким шляхом», як їй тоді здавалося, вільним і радісним. Та чи привів цей шлях її до щастя, чи мала вона мир у серці, чи мала вона якусь мету в житті?.. Тепер ця лагідна жінка,

яка стояла на колінах та молилася за своїх гнобителів, була для неї суворим викриттям.

«Вона помирає за свою віру, а я?»

Трапляється, що один момент у житті перетворює людину й вона робить крутий поворот на своєму шляху. Жінка, котра бігла за коровою, неначе скинула із себе старий одяг і одягнула «вісон чистий», білосніжний. Вона прибігла до свого чоловіка, схвилювана до глибини душі. Він злякався, думав, що трапилося щось жахливе. Поліна говорила швидко, пристрасно... Намалювала побачену картину й благала, вимагала звільнити цю нещасну жінку. Чоловік вагався, розпитував, за що її покарали, припускаючи, що вона заслужила таке покарання. Поліна боялася, що жінка замерзне, і почала погрожувати чоловікові, що піде від нього, якщо той не звільнить ув'язнену. Начальник дав розпорядження звільнити жінку та надалі не піддавати таким тортурам.

Поліна користувалася будь-якою можливістю, щоб зустрітися з вірянами. Їх було в таборі троє: три рідні сестри. Вона розповіла їм про своє життя, про свої помилки і про те, як вірність і страждання жінки-ув'язненої пробурили її від гріховного сну. Вони разом молилися, згадували обітниця Божі та підтримували один одного.

Поліна поїхала в місто, відшукала свою громаду і знову стала членом церкви, від якої, немов блудний син, була відлучена та поневірялася на чужині. Тепер вона турбувалася про свого чоловіка, проповідувала йому вічні істини Євангелія, запрошувала його на збори. Він довго не погоджувався, та одного разу, зважаючи на її наполегливе прохання, все ж пішов. Після богослужіння один з членів церкви підійшов до нього, сердечно привітав і поцілував. Згодом чоловік Поліни розповідав: «Це вітання так вразило мене! Я відчував, що мною не гребують, що я теж є членом цієї сім'ї, і в цей же момент вирішив прийняти істину».

З ворогом покінчено

Промовляючи ці слова, Ісус думав про Свої останні дні на Землі. Він думав про Свою смерть. Його смерть на Голгофі повинна була стати останнім ударом по ворогу. І тоді повинно було здійснитися сказане в книзі Буття: «Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту».

Після Голгофи дні ворога були полічені, він зазнав агонії.

Одного дня під час моєї проповіді на цю тему одна одержима жінка з жахливими криками кинула в мене лавку й почала підходити все ближче, з її губ виділялася піна, очі горіли. Цей випадок з усією ясністю свідчить про те, що ворог повністю повалений, безсилий.

Христос уразив його в пустелі, на Голгофі, воскресши з мертвих, і сьогодні Він хоче уразити його в нашій серці, але зробити це Він може лише в тому випадку, якщо й ми будемо прагнути цього. Часом

мені доводиться зустрічати людей, що загрузли у згубному пороці, нечистих думках. Ці люди щиро намагаються вибратися з трясовини. Багато людей вже перепробували всі засоби, і ось, знесилені в боротьбі, вони відступають, упокорюються.

Вірш говорить: «Нині настав суд цьому світові; нині князь цього світу вигнаний геть» (Івана 12:31). Це не проста обіцянка. Це – опис події. Ворог приречений. Його спроби обдурити світ викриті перед усіма. Нападки на Бога розсипалися в порошок, ворог захлинувся своїм власним егоізмом. Біля хреста він виявив всю свою зіпсованість, він вилив на Ісуса отруту своєї гордині, відступництва та злості. Але він виявився повалений, і «нині князь світу цього вигнаний геть» (Івана 12:31).

Наскільки доречним буде сказати: «Я не маю сил більше пручатися, я втомився

«Нині настав суд цьому світові; нині князь цього світу буде вигнаний геть» (Івана 12:31).

боротися»? Вирушай у своїх справах, і нехай цей день стане днем перемоги. Відкрий Христу серце й скажи Йому: «Господи, зроби Твої переможні діяння в моєму житті». Дозволь Йому увійти у твоє серце за допомогою Святого Духа й готуйся до дивовижних звершень, що приготував для тебе Господь.

НАРОДИВШИ ДИТИНУ, ЖІНКА СТАЄ РОЗУМНІШОЮ

Багатьох молодих батьків це здивує. Однак учені виявили, що материнство дає жінкам різкий поштовх у здатності до запам'ятовування і навчання. Учені стверджують, що позитивний ефект від народження дитини, пов'язаний зі змінами розміру і форми окремих зон мозку, може тривати кілька десятиліть.

Мова молодих матерів може бути обмежена пестливими словами, але їхній мозок стрімко розвивається, у міру того, як вони пристосовуються до змін, пов'язаних з появою дитини. Спостерігається також загострення сприйняття, завдяки якому жінки впізнають дитину, орієнтуючись зокрема на запахи і звуки.

Причини позитивних змін у мозку пов'язані як з вивільненням гормонів, так і з активізацією його структур, що виникає під час догляду за дитиною. Гормональні коливання під час вагітності, пологів і годування грудьми збільшують розміри клітини в окремих ділянках мозку. Хоч батько дитини не може розраховувати на гормональні зміни, що сприяють поліпшенню роботи мозку, але, як говорять учені, якщо він буде брати активну участь у вихованні дитини, то стимуляція мозку, також пов'язана з новими іспитами, приведе до поліпшення його роботи.

Золоті зерна МУДРОСТІ

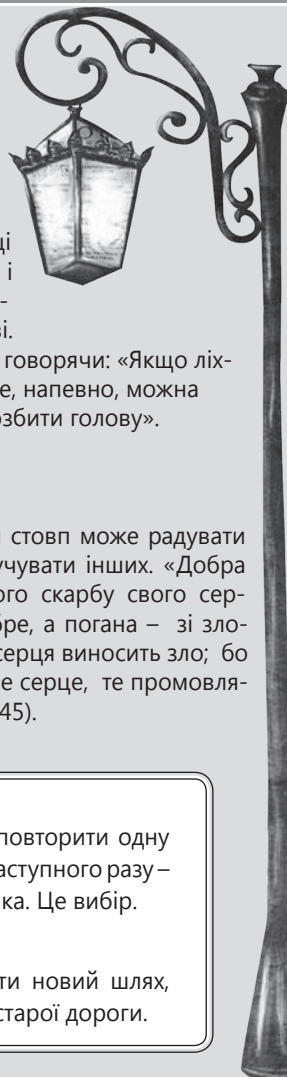
На вулиці, на тротуарі, встановили стовп з ліхтарем для освітлення. Одні люди раділи, що темна частина вулиці тепер освітлена, і вже ніхто не спіткнеться в темряві.

А інші гнівалися, говорячи: «Якщо ліхтар згасне, то вже, напевно, можна буде об стовп розбити голову».

Так звичайний стовп може радувати одних і засмучувати інших. «Добра людина з доброго скарбу свого серця виносить добре, а погана – зі злого скарбу свого серця виносить зло; бо чим переповнене серце, те промовляють уста» (Лк. 6: 45).

Не можна повторити одну помилку двічі. Наступного разу – це вже не помилка. Це вибір.

Щоб знайти новий шлях, потрібно піти зі старої дороги.

Рецепти

Тортильяс

Склад: 1 склянка вареного пшона або вареної пшениці, 170 г пшеничного борошна грубого помолу або борошна першого сорту з висівками (4:1), 1/2 ч. ложки солі, 1 ст. ложка олії, 65 мл гарячої води.

Змішати пшеницю, борошно, сіль і олію. Замішувати руками тісто до появи грудочок. Потроху додавати гарячу воду. Місити 2-3 хвилини до утворення еластичного тіста. Розділити тісто на 6 частин. На поверхні, посипаній борошном, розкачати кожну частину на дуже тонкі кружечки, що відповідають розміру дна пательні, перевернути й знову розкачати. Простежте, щоб вони не прилипали до стола. Нагріти сковороду, не змазану олією, на сильному вогні. Випікати тортильяс близько однієї хвилини з кожного боку. Готові вироби мають вигляд млинців, тільки більш щільні.

Укласти один «млинчик» на інший на плоску тарілку, щоб вони не пересихали й зберегли еластичність. Тортильяс можна їсти теплим, можна начинити овочевою ікрою, салатом або змазати будь-яким паштетом і загорнути в трубочку.

Салат південно-корейський

Склад: 350 г бринзи, 2 помідори, 1 авокадо, 2 стручки солодкого перцю, 1 зубчик часнику, 40 мл олії, сіль.

Нарізати кубиками бринзу, помідори, авокадо й солодкий перець. Додати пропущений через часничницю часник, олію, сіль і все ретельно перемішати. Подавати салат, загорнувши в тонкий корж або тортильяс.

Вертута з яблуками

Тісто: 500 г пшеничного борошна першого сорту, 250 мл теплої кип'яченої води (35°C), 45 мл олії без запаху, 1 ч. ложка солі.

З борошна, води, солі й олії замісити не дуже круте тісто. Якщо виявиться крутим, додайте трохи води. Тісто гарно вимісити руками, після чого вибити його об стіл і поставити на 20 хвилин у тепле місце, накривши рушником.

Потім розрізати тісто на кілька шматків завбільшки з яйце, розкачати кожний шматок качалкою й розтягти обережно в усі сторони на дошці або на бавовняній тканині так, щоб тісто стало тонким, як папір. Змастити злегка олією і покласти зверху ще один розтягнутий шматок тіста. Зверху покласти начинку.

Начинка: 3 яблука, 2 ст. ложки мелених сухарів, 2 ст. ложки цукру, 1 ст. ложка цукрової пудри.

Яблука покласти тонким шаром на шари тіста, пересипати цукром і тертими сухарями й згорнути рулетом. Випікати в духовці протягом 20 хвилин при 220°C. Готову вертуку змастити олією і посипати цукровою пудрою.

ЧИ МОЖЛИВО ЖИТИ разом із вовком?

Олександр Буйон

«Пасторе, мені здається, що я ненавернений, що всередині мене живе хижий вовк. Я постійно відчуваю бажання грішити. Моє життя – постійний конфлікт. Хочу служити Ісусові, але водночас відчуваю спонукання до поганих вчинків. Ви можете мені допомогти?»

Це запитання мені поставив простий двадцятирічний хлопець із провінції Пернанбуко. Хоч це ж запитання цілком могли поставити й успішний підприємець, і літня жінка. Проблема залишається однаковою як для чоловіків, так і жінок, молодих і старих, багатих і бідних.

Ми чомусь вважаємо, що з моменту навернення наша боротьба закінчується, ми більше не будемо грішити, станемо досконалими й зразковими.

Натомість саме з того часу, як ми віддали себе Христові, наша боротьба посилюється й конфлікт загострюється. Чому?

Насамперед ми маємо зрозуміти, що відбувається в момент навернення. Багато хто вважає, що під час навернення Бог назавжди усуває нашу гріховну природу, а замість неї дає нам нову природу, яка має реалізуватися в любові й послуху. Проте це не зовсім так. Було б чудово, якби надали ми ніколи не мали бажання грішити. Тоді б зникло джерело зла та пристрастей і наше життя уподібнилося до життя Адама і Єви до гріхопадіння.

На жаль, так не трапляється. Коли ми наворачтаємося, Бог дає нам нову природу. А якщо відбувається зі старою, вовчою природою? Вона не гине, не зникає, як думають декотрі. Вона залишається всередині нас, провокуючи на непослух. «Знаємо, що стара наша людина розп'ята разом з Ним, щоб гріхове тіло позбавити влади, щоб ми більше не служили гріхові» (Римл. 6:6), – стверджує апостол. І що тепер? Тепер ми стаємо людьми з подвійною природою: новою природою та зі старою, гріховною природою, хоч і смертельно пораненою.

Було б ідеально, щоб стара, гріховна природа залишалася завжди смертельно пораненою. Проте поранена – ще не означає мертва. При першій же нагоді, отримавши поживу, вона воскресне, і, якщо ми підживлятимемо її регулярно, вона зміцніє й намагатиметься витіснити з нашого життя нову природу.

Саме через це після нашого навернення боротьба зростає, а конфлікт стає більш напруженим, ніж до навернення. Це дивує тебе? Постарайся зрозуміти ось що. Приймаючи Ісуса, готуйся до більш запеклої боротьби у своєму серці, до більшого внутрішнього конфлікту, від яких не раз будеш у відчаї, якщо не зрозумієш суті проблеми.

Усе дуже просто. Людина без Христа має тільки одну природу, природу, з якою народилася, і ця природа спонукає до неправильних вчинків, коли захоче. Не існує нічого, що могло б протистояти їй. Немає боротьби, немає конфлікту.

Але коли ти віддаєш своє життя Христові, переживаєш чудо навернення, тоді отримуєш нову природу, яка чинить опір старій. Тепер розумієш, чому життя ненаверненої людини здається легшим? Така людина має єдину природу, котра безперешкодно контролює її життя.

Ти знаєш історію апостола Павла? У його житті був час, коли він фактично перебував на межі божевілля. У своєму листі до християн Риму апостол писав: «Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавижджу, те я роблю. А коли роблю те, чого я не хочу, то згоджуюсь із Законом, що він добрий, а тому вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моєму, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб

виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Тож знаходжу закон, коли хочу робити добро, що зло лежить у мені. Бо маю задоволення в Законі Божому за внутрішнім чоловіком, та бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону мого розуму, і полонить мене законом гріховним, що наводить мене в членах моїх» (Римл. 7:15–23).

Розумієш, мій друже? Дві природи, дві сили боролися всередині апостола Павла. Цей конфлікт довів його до розпачу, бо в наступному вірші він вигукує: «Нещасна я людина! Хто звільнить мене від цього тіла смерті?» (Римл. 7:24).

А тепер я хочу запитати: під час написання Послання до римлян Павло був навернений чи ні? Звичайно, так. Він навернувся дорогою до Дамаска, коли віч-на-віч зустрівся з Христом. І, проте, після досвіду навернення апостол переживав конфлікт, боротьбу двох природ.

Не переживай, мій друже, за конфлікт і боротьбу, які розпочнуться після твого навернення. І ти, і я маємо дві природи, які протистоять одна одній. Апостол Павло зрозумів суть конфлікту і тоді написав: «І кажу: ходіть за духом, і не вчините пожадливості тіла, бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:16, 17).

«Пасторе, – скажеш ти, – це означає, що все моє життя перетвориться на постійну боротьбу?» Не обов'язково, це залежатиме від твого рішення. Сьогодні борються дві природи, але врешті-решт одна з них переможе. Одна з них здобуде повний контроль над твоїм життям. Одна з них виживе, а інша – загине. Яка з них переможе? Це залежатиме від тебе.

Проілюструємо цю істину. Припустимо, що на циркову арену випустили двох диких звірів, які мають боротися до смерті. Працівники цирку розділяють їх і поміщають у дві різні клітки. Один звір отримує їжу й воду в необмеженій кількості. А іншого залишають майже без їжі. Дуже рідко хтось дає йому якусь поживу, котрої достатньо тільки для того, щоб він не помер з голоду. Коли прийде час протистояння, котрий із цих двох звірів переможе? Відповідь очевидна: переможцем буде той звір, якого добре годували, чи не так?

Те ж саме відбувається в духовному житті. Тільки одна з двох природ врешті-решт повністю опанує нами. І, без сумніву, це буде та природа, котра отримувала поживу.

Люди в основному живлять гріховну природу, і це стає причиною нашо-

го постійного краху, навіть після того, як ми віддали себе Христові.

Бог здійснив у нашому житті чудо навернення, подарувавши нам нову природу, однак ми не живимо її, тому стара природа знову перемагає в нашому житті.

Як живляться ці дві природи? Через п'ять органів чуття. Усе, що отримує наш розум через органи чуття, стає поживою для тієї чи іншої природи.

Особливо це стосується інформації, що надходить до нас через зір і слух. Ми маємо бути дуже обережними у виборі телепрограм, які дивимося, журналів і книг, котрі читаємо, розмов, у яких беремо участь, та музики, яку слухаємо.

Щоправда, поки ми живемо в цьому світі, хочемо цього чи ні, завжди знайдеться пожива для гріховної природи. Через певні обставини я не можу, наприклад, уникнути музики, яка навіює негативні почуття, коли їду в автобусі. Також важко запобігти тому, щоб не побачити якась погане зображення під час читання чи перегляду новини. Неможливо не чути непристойних розмов у школі чи на вулиці. Але я можу відмовитися від свідомого накопичування цього виду «поживи» в моєму розумі. Час від часу поганій природі неодмінно перепадуть «крихти» для поживи. Але я не повинен годувати її «м'ясом». Я можу уникнути свідомого добровільного живлення гріховної природи.

Наша перемога, а отже, і наш успіх у християнському житті великою мірою залежить від нашого вміння керувати двома природами. Але як? Давати поживу новій природі та морити голодом гріховну природу. Ось що каже апостол Павло: «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливостями та з похотями» (Гал. 5:24).

За часів Христа, коли розпинали людину, її офіційно оголошували страченою й мертвою, хоч фактично після розп'яття людина деякий час ще продовжувала жити, страждаючи та помираючи в агонії. Часом родичі або друзі приходили вночі й звільняли «страченого», доглядали його, і він видужував. Однак, на превеликий жаль, здебільшого така людина знову поверталася до свого злочинного минулого.

Апостол Павло хоче сказати нам, що ми маємо постійно тримати нашу стару природу розп'ятою на хресті. Не знімайте її з хреста, а тим більше не доглядуйте й не годуйте її.

«Добре, пасторе, – скажеш ти, – доки ж мені доведеться терпіти цю боротьбу між двома природами?»

Доки перебуваємо у світі, ми не маємо можливості повністю звільнитися від неї, хоча здатні полегшити боротьбу, не живлячи гріховну природу. Ми можемо тримати її смертельно пораненою, в агонії, проте не зможемо усунути її з нашого ества. Навіть така відома християнка, як Еллен Уайт, зая-

Чи доводилося вам чути скарги на погану пам'ять? Можливо, ви й самі неодноразово нарікали на забудькуватість? Ми заздримо людям з гарною пам'яттю, і, нам здається, що забудькуватість – великий недолік, великий мінус у нашому житті. Але поглянемо на цю проблему з іншого боку.

■ Юрій Кузьменко

З вірою та надією — у майбутнє!

Якби ви впродовж усього життя пам'ятали кожне неприємне слово, кожен недобрый погляд, кожну образу, кожну прикрість і кожне горе зі всіма подробицями залишалося завжди живим у пам'яті, неначе воно сталося вчора, хіба б ви мали хоч один щасливий день у житті? Я сумніваюся.

Бог знав, що людині некорисно та навіть небезпечно все життя пам'ятати образи й прикраси, і тому влаштував нашу свідомість так, що ми можемо не лише запам'ятовувати, але й забувати. Це один з дарів Бога для нашого блага. Апостол Павло в Посланні до филип'ян говорить: «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду, я

женусь до мети за нагородою високого покилику Божого в Христі Ісусі» (Филп. 3:13, 14). У 138 псалмі читаємо: «Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це!» (Псал. 138:14). Бог так влаштував нас, що ми можемо забувати минуле й прагнути вперед, де так багато гарного, корисного, доброго та святого! Минуле не має постійно займати, турбувати нас.

Кожна людина рано чи пізно має переконатися, що їй необхідно щось забути; інакше вона не може бути щасливою. Ми не повинні впродовж усього життя пам'ятати всі помилки, усі хиби та гріхи минулого. Це буде непосильний тягар. Ми розчаруємося у всьому й можемо вдаватися в цілковитий відчай. Господь цього не бажає. Він не хоче, щоб ми розчарувалися в житті, весь час жили минулим, знову й знову плакали та сумували про старі гріхи, які давно вже пробачили нам. У Біблії сказано: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Івана 1:9).

Завдячуючи своїй великій любові й милості, Бог прощає нас. Цього вже достатньо, щоб зняти з нас тягар провини й надати спокій душі нашої. Але Господь пропонує більше. У Посланні до євреїв читаємо: «Буду бо Я милостивий до їхніх неправд, і їхніх гріхів не згадаю Я більш!» (Євр. 8:12).

Це не означає, що Бог не може згадати нашого минулого. Ні! Він не хоче згадувати його. Якщо Бог прощає, то Він забуває, а якщо Він не згадає більше наших гріхів, навіщо ж нам самим все знову згадувати – помилки свої та чужі? Такі спогади діють як отрута для душі й тіла. Погане необхідно забути! Здатність забувати – дар Божий, яким треба користуватися!

ЯК ЖЕ НАВЧИТИСЯ ЗАБУВАТИ?

Щоб рана швидше загоїлася, не можна весь час зривати з неї пов'язку та ятрити її. Рани, нанесені гріхами, власними чи чужими, можуть загоїтися за умови, якщо ми їх не торкатимемося й дозволимо їм загоїтися, пробачивши себе й людей. Тому прощайте і не тривожте старі рани.

Щоб забути минуле, ми також повинні забути та відганяти небажані думки кожного разу, коли вони повертаються. Якщо ми хочемо забути старі образи, старі гріхи,

помилки минулого, то не треба говорити, писати, думати про них. І коли спогади повертаються, потрібно намагатися подумати про щось інше, добре. Тоді старе забудеться. Адже давно відомо, що якість життя залежить від якості мислення, і тому апостол Павло радить: «Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це!» (Филп. 4:8).

Ми не можемо нести свій тягар одні, і Бог не бажає цього. Він любить нас так, як тільки може любити добрий і милостивий Отець. Усі, хто обтяжений турботами й стражданнями через непосильну ношу гріха, Ісус кличе: «Прийдіть до Мене, усі струждені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм» (Матв. 11:28, 29).

І якщо ми ще не отримали спокою душі, то лише тому, що не прийшли до Христа з глибокою вірою і не покалися у своїх гріхах.

У минулому кожен мав власні переживання, труднощі, можливо, розчарування й образи, печалі та радощі. Кожен не раз спотикався на життєвому шляху й падав. Іноді ми маємо переживання, яких згодом соромимося; є також приємні спогади, котрі хотілося б затримати, повторити. Але як би не минало наше минуле життя, воно вже прожите, і ми нічого вже не повернемо, жодної хвилини. Тому пам'ятаймо пораду апостола Павла – забувати минуле й прагнути вперед. Кожен з нас має багато чого, що слід забути й не брати в майбутнє. Ми щасливі, що, коли каємося, Бог прощає і не згадає наших минулих гріхів. Так само й ми маємо діяти по відношенню до наших ближніх.

У той же час існує багато речей, які необхідно пам'ятати, і Бог не бажає, щоб ми це забували. У Біблії сказано: «Пам'ятай...». Через пророка Ісаю Бог звертається до нас: «Пам'ятай про це... Я тебе вформував... ти не будеш забутий у Мене!» (Ісаї 44:21). Соломон пише: «Сину мій, не забудь ти моєї науки, і нехай мої заповіді стережуть твоє серце» (Прип. 3:1); «Здобудь мудрість, здобудь собі розум, не забудь, і не цурайся слів моїх уст» (Прит. 4:5); «І пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця» (Екл. 12:1). І в Четвертій Заповіді Божій ми читаємо: «Пам'ятай день суботний» (Вих. 20:8).

Тому і гарна пам'ять, і здатність забувати – дари Божі, призначені для блага й щастя людини!

Зустрічаймо ж кожен день із вдячністю за минуле та з вірою в майбутнє, нове, вічне!

мені, а й усім, що полюбили Його прихід» (2 Тим. 4:7, 8).

О, дорогий читачу! Як прекрасно завершилося життя апостола Павла! «Я звершив подвиг. Закінчив свій біг. Віру зберіг», – каже він. Мене зворушують ці слова. Чи не свідчить все це, що я також можу перемогти? І ти, і я можемо бути переможцями! Христос забезпечив нашу перемогу на хресті. Він завжди поруч із тобою в час боротьби. Коли здається, що весь світ покинув тебе, що ти ніколи не досягнеш перемоги, а твоє життя – цілковита невдача, пам'ятай: Він поруч, Він любить тебе, прощає й підтримує. «Адже то Бог за Своєю доброю волею викликає у вас і бажання, і дію» (Филп. 2:13).

Це справа часу. Христос прийде без пізнання, і тоді перемога буде остаточною й вічною.

«Господи, я хочу подякувати Тобі за обітницю, що одного дня боротьба закінчиться. А доки я живу в цьому світі, допоможи мені жити тільки новою природою, приборкуючи тілесну природу. Це моя частина роботи, Господи, я знаю, що це належить зробити мені, однак мені не завжди це вдається. Будь ласка, прийди та здійсни в мені те, чого я не в змозі зробити сам. Амінь».

І в серце ввійде спокій

Один старець так говорив про вправлення людського життя:

– Якщо в дорожню валізу ми покладемо гострі й ріжучі предмети, ножі, виделки, шило, голки, цвяхи, розбите скло, залізки, черепки, вони, перепо-внивши валізу, порвуть її, поколять та поріжуть. Щоб зберегти валізу, її необхідно звільнити, викинути з неї все гостре. Те ж відбувається й з нашим серцем: пристрасті, гріхи, беззаконня, злість, ворожнеча й ненависть, якими наповнені наші серця, рвуть його на частини. Змушують людину страждати, мучитися. Саме життя спонукає нас до покаяння, викинути із серця покаянням його беззаконня, що мучать, викинути із серця щирою сповіддю всю гріховну скверну, як гострі ріжучі предмети, що завдають болю та страждання. І в серце ввійде спокій.

Тільки веруй!

Скільки раз я тебе прощала
І поступки твої покривала?
Знаєш Бог, що тебе я любила
І за все би тебе я простила.

Но ты тонешь и тонешь в трясине,
И спасать тебя нет больше силы.
Сам ты губишь себя беспощадно!
«Жить – не жить, умереть – ну и ладно!»

Но зачем тогда было родиться,
Чтоб всецело греху покориться?
Нет! Никак! Ведь Господь – Твой Спаситель,
За тебя умирал Искупител.

За тебя Он принял униженья,
Претерпел до конца все мученья,
Кровь святую Свою проливая,
На кресте умирал Он страдая.

Протяни Ему руку навстречу
И вдохни добрый дух жизни вечной,
И раскаясь в грехах твоих тленних,
Отрекись от поступков неверных.

Помолись, попроси – Бог поможет,
На Себя твое бремя возложит
И очистит, омоет, убелит,
И простит все грехи – только веруй!

Вера Никишина

Притча

Запитав якось вчитель трьох учнів:
«Чому б'ється шибка, коли в неї кидають камінь?»

– Тому що камінь важкий, – відповів один.

– Тому що скло тендітне, – відповів другий.

– Тому що рука, що кинула камінь, була сильною, а удар точним, – відповів третій.

– Ніхто з вас трьох не дав правильної відповіді, – відповів вчитель, – тому що вічно було зачиненим! Вчіться йти по життєвому шляху з відкритими серцями, і жодна ворожа стріла не розіб'є їх, проходячи крізь душу.

вила: «Ми не можемо сказати: «Я не маю гріха», доки наше смертне тіло не буде змінене і перетворене за подобою славного тіла Ісуса Христа» («Ознаки часу», 23 березня 1888 р.).

Але, дякувати Богу, існує чудова обітниця: «Ось що кажу, брати: тіло й кров Божого Царства успадкувати не можуть, і тління нетлінного не успадковує. Ось кажу вам таємницю: не всі ми впокоїмося, але всі перемінімося, – раптово, миттєво, при останній сурмі, вона засурмить – і мертві воскреснуть нетлінними, а ми перемінімося. Адже це тлінне має зодягнутися в нетління, і це смертне має зодягнутися в безсмертя. Коли ж це тлінне зодягнеться в безсмертя, тоді збудуться написані слова: Смерть поглинута перемогою! Смерте, де твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? Жало смерті – це гріх...» (1 Кор. 15:50–56).

Чи це не чудово? Нове тіло без гріховної природи. Нарешті Бог назавжди знищить нашу стару природу. Тоді більше не буде боротьби, внутрішнього конфлікту, бажання грішити. Ми станемо людьми з єдиною природою, природою Христа – досконалим єством, яке насолоджується любов'ю та послухом.

Доки не настане той день, ми мусимо навчитися жити зі старою природою, виснажуючи її голодом, приборкуючи її та постійно живлячи нову природу. Саме в цьому полягав секрет, який одного разу відкрив для себе апостол Павло.

За кілька років після написання розпачливого 7-го розділу Послання до римлян Павло напучував християн із Филиппів: «Наостанку, брати, те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, – коли яка чеснота або коли яка похвала, – про це роздумуйте» (Филп. 4:8).

Тут Павло говорить про поживу для нової природи. Апостол відкрив секрет переможного життя. Він уже не живив стару гріховну природу. Тепер природа Христа повністю контролювала його життя. «І живу вже не я, а Христос живе в мені» (Гал. 2:20).

Із плином років його стара природа дедалі слабшала, настільки виснажилася, що, коли прийшов час його смерті, апостол вигукнув: «Бо я вже стаю жертвою, і настає час мого відходу. Я звершив добрий подвиг, закінчив свій біг, зберіг віру. А тепер приготовлено мені вінець праведності, який того дня дасть мені Господь, справедливий Суддя; і не тільки

